

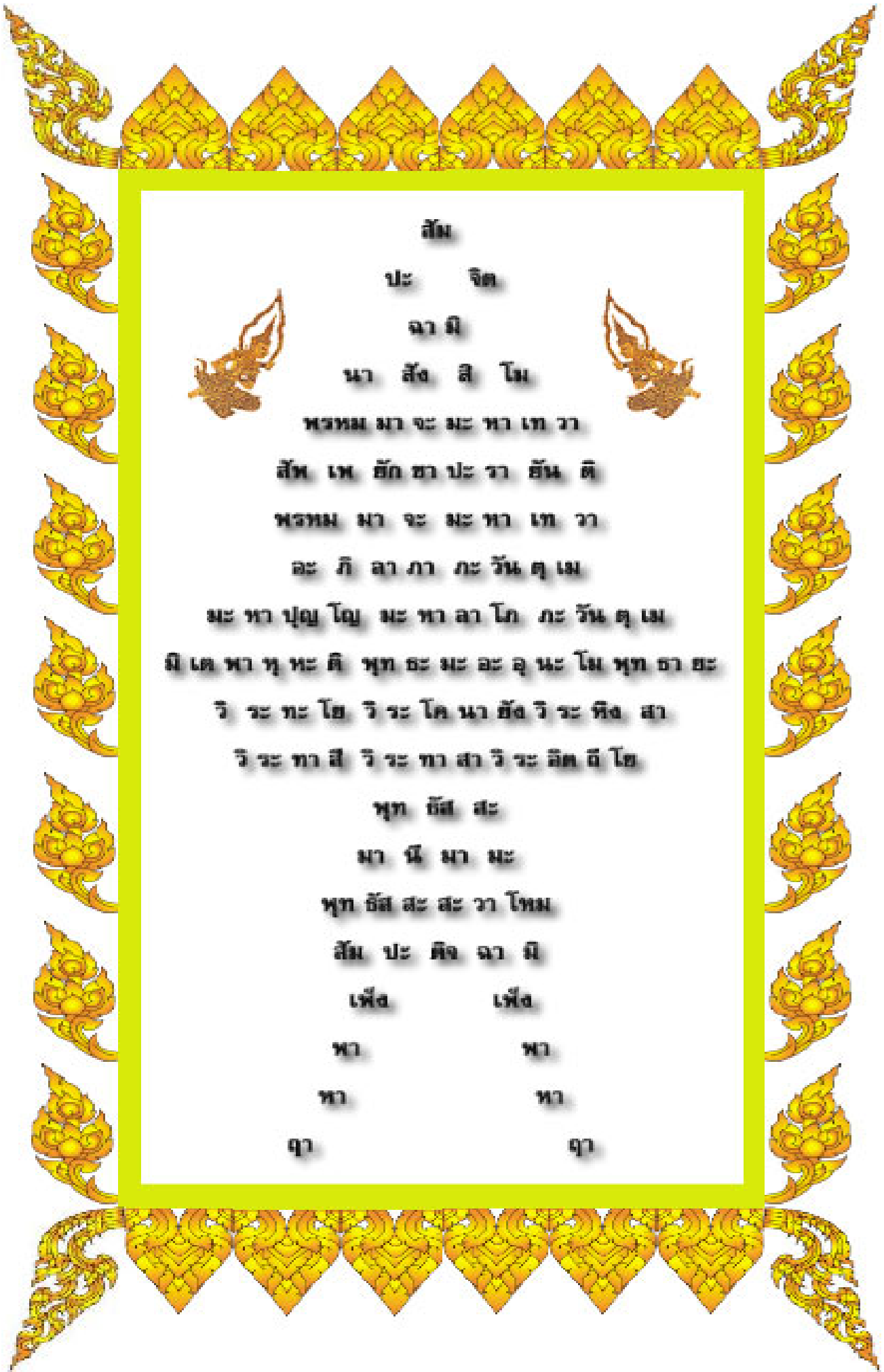

รวมประสบการณ์จากการท่องเที่ยวเงินล้าน
และ
ผลแห่งการปฏิบัติจริง

พระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อปาน) วัดบางนมโค อยุธยา
หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อดำ) วัดท่าซุง อุทัยธานี
พระอาจารย์เล็ก สุธรรมปัญญา วัดท่าขนุน กาญจนบุรี
นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร
และประสบการณ์จากหลายๆ ท่านในเวบพลังจิต <http://www.palungjit.com>

สัม
 ประ จิต
 ฉา มิ
 นนา สัง สี โม
 มรทม มา จะ มะ ทา เท วา
 สัม เหม สัก ชา ประ ภา สัม ติ
 มรทม มา จะ มะ ทา เท วา
 ละ ภี ลา ภา ภา วัณ คุ เม
 มะ ทา ปุณฺญ โถย มะ ทา ลา โภ ภา วัณ คุ เม
 มิ เต ทา ทุ ฆะ ติ มุท ณะ มะ ละ ลุ ณะ โม มุท ณะ ณะ
 วิ ระ ณะ โธ วิ ระ ณะ โธ นนา สัง วิ ระ ณะ โธ โธ
 วิ ระ ณะ โธ วิ ระ ณะ โธ โธ โธ โธ โธ โธ
 มุท วัณ ณะ
 มา ณี มา ณะ
 มุท วัณ ณะ ณะ ภา โทม
 สัม ประ จิต ฉา มิ
 ฬัง ฬัง
 ทา ทา
 ทา ทา
 ภา ภา

คาถาเงินล้าน

นะโม ดัสสะกะคะวะโต อระระหะโต สัมมาสัมพุทธธัสสะ

(ตั้งนะโม ๓ จบ)

สัมปะจิตจามิ	(คาถาสนองกลับ)
นาสังสิโม	(คาถาพระพุทธกัสสป)
พรหมมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ประยัตินติ	(คาถาปิดอุปสรรค)
พรหมมา จะ มหาเทวา อภิลากา ภาวันตฺเม	(คาถาเงินแสน)
มหาบุญโญ มหาลาโภ ภาวันตฺเม	(คาถาลาภไม่ขาดสาย)
มิเตพาหุหะติ	(คาถาเงินล้าน)
พุทธมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระหะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม	(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)
สัมปะติจจามิ	(คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)
เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤา ฤา	(คาถามหาลาภ)

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกุญชรลีงดำ)
วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

หลวงปู่พระราชพรหมยาน วัดท่าซุง อุทัยธานี

ก่อนที่อยู่วัดท่าซุงนะ ฉันอยู่กระต๊อบเงินร้อยก็หายากสำหรับเงินทำบุญคาถาวิระทยโย ก็ทำเรื่อยๆ ไป ต่อมาท่านก็มาหาบอกว่าคาถาบทนี้นะที่เขาทำพระวัดพนัญเชิง องค์แรกมีเจ้าอาวาสองค์แรกท่านไปนั่งกรรมฐาน และเสกด้วยคาถาบทนี้ สามปีท่านให้ดูตัวอย่างวัดพนัญเชิงเงินขาดใหม่ ฉันก็ทำตามเรื่อย

มาอีกปีหนึ่งกำลังบวงสรวง ท่านบอกว่า "คาถาบทนี้เป็นคาถาเงินแสนนะ" ก็ใช้คาถาบทนั้นมา ประมาณครึ่งปี คนมาทอดกฐินผ้าป่าได้เงินเป็นแสน นี่เห็นชัดเจน แล้วต่อมาก็ปีหนึ่งท่านบอกว่า.... "คาถาบทนี้เป็นคาถาเงินล้านนะ".... ให้ว่าต่อเนื่องกันไปแล้วไปลง "คาถาวิระทยโย" ต่อมาก็จริงๆ เพราะปี 27 ก็ใช้เงินล้านเป็นเดือนซึ่งใช้อย่างนี้ เราก็คิดไม่ออกต้องค่อยๆ ใจเย็นๆ เวลาว่าไปอย่าไปว่าหวังเอาลาภ คือต้องภาวนาด้วยนะ ถ้าทางที่ดีเวลาภาวนา กรรมฐานพอจิตสบายนะต่อเลย เพราะเวลากรรมฐานนี้จิตเป็นฌานใช้ใหม่ เอาอย่างนี้ดีกว่าเวลาฝึกมโนมยิทธิ ออกไปให้ได้นั่นออกไปเดี่ยวเดียวก็ได้ออกไปได้ นี่จิตเป็นฌาน 4 เข้าเขตพระนิพพานได้จิตสะอาดถึงที่สุด กลับลงมาด้วยคาถาบทนี้เลย มากน้อยก็ช่างให้กลับไปเลย คือถ้าจิตสะอาดมากผลก็เกิดเร็ว

ก็สงสัยเหมือนกันนะ เมื่อปี 26 ท่านบอกว่าปี 27 มีอะไรบ้างก็ดูๆ ไว้บ้างนะ 28 จะเครียดมาก การค้าของใครถ้าทรงตัวได้ก็ถือว่าดีไว้ก่อนอันนี้ท่านบอกว่า "ถ้าลูกเราจะจนก็จนไม่เท่าเขา" ถ้าพูดถึงผลฉันก็นั่งดูเรื่อยๆ มาว่า เฮ้! เงินแสนมันจะมีมาอย่างไรภายในปีนั้น ปรากฏว่าสมัยนั้นวัดต่างๆ เขายังไม่ถึงหมื่นเลย แล้วต่อมากาถาเงินล้าน ก็ต้องว่าต่อเพราะต่อไปข้างหน้าต้องใช้เงิน

พระพุทธเจ้าบอกนี่ ต้องเชื่อต้องใจเย็นๆ ไม่ใช่ไปเร่งรัด ถ้าไปว่าแล้วคิดว่าเราต้องรวยนี่เสร็จ พัง ต้องว่าด้วยจิตเคารพนานหลายปีท่านไม่ยอมเปิดกับใคร ก่อนจะเข้าถึงดีมันต้องเครียด ใ้ปี 28 ความจริงมันน่าจะดีแต่ไปๆมาๆ ก็มีจุดสะดุด จุดสะดุดนี้เป็นชะตาของชาติ แต่ยังไม่รู้ ก็ต้องไปเจาะจุดรวยแน่ ถ้าพวกนี้รวยนะวัดท่าซุงไม่เป็นที่ใครว่านี่นะ..... อย่าคิดว่ามันน่าจะกันไว้ได้ เมื่อปี 30 นะมันเกินค่าใช้จ่ายเดือนละ 2 ล้านเศษอันนี้ต้องคิด เดือนนี้ก็ตกเกือบ 3 ล้าน คือ 2 ล้าน 9 แสนเศษ

ตอนนี้ท่านให้ฉันเขียนโครงการที่จะทำให้เสร็จในปี 30 โครงการของท่านจริงๆ มีมาก ท่านยาก็เคยบอก ท่านบอกว่า "ท่านไม่บอกคุณตรงๆ หรือท่านรู้ใจคุณ ถ้าบอกโครงการทั้งหมดคุณไม่ทำแน่" พระพุทธเจ้าก็รู้คอนะ ไปๆ มาๆ ท่านให้เขียนตามนั้นนะ 12 รายการ ให้เสร็จภายในปี 30 เลยคิดว่าเงินที่ต้องใช้เป็นล้านๆ รายการมากนะ ลูก ถ้าหากจะถามว่า 10 ล้านพอไหม ก็ต้องบอกว่ามันไม่ได้ครึ่งหลังที่ท่านสั่งทำหอรอก

วันนั้นก็ขึ้นไปที่กระต๊อบ ฉันไปถึงกระต๊อบก็ปรากฏว่าสมเด็จพระสังฆราชท่านประทับอยู่ที่นั่น และท่านพระเจ้าแม่ให้นามว่า "มัทรี" หรือ "พิมพา" ไปที่อเมริกาท่านบอก "ฉันแม่คุณเหมือนกัน ฉันเคยเป็นแม่คุณ"ถามว่าชื่ออะไร "ชื่อมัทรี" แล้วคุณมาตั้งแต่อเมริกาเวลานี้ก็ยังคุมอยู่ ก็ไปกราบเรียนถามท่านว่าคำสั่งที่สั่งให้ทำมันเกินวิสัยแค่อาคาร 300 ห้องจาก พ.ศ. นี้ไปจนถึง 30 มันก็เสร็จยากเหลือเกิน และอีกหลายรายการมันก็ใหญ่ทั้งนั้น ท่านแม่มัทรีก็บอกว่า "เอาอย่างนี้ซึ้ง ขอบอำนาจพระพุทธานุภาพ" ก็เลยหันไปกราบพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่า "ได้ ฉันต้องช่วยเธอ" แล้วต่อมาเดินเล่นในบริเวณกระต๊อบของฉันเล็กๆ มันมีถนนหนทางใช้ใหม่ ก็ปรากฏว่า เดินไปเดินมาสมเด็จพระสังฆราชก็เสด็จมาเดินด้วยท่านบอกว่า "สภาพของพระนิพพานมันเป็นอย่างนี้นะ คนที่ถึงพระนิพพานแล้วก็อีกอันที่ทำไม่มี มันเป็นอย่างนี้นะ เวลาที่เราเดินกลางบริเวณพวกเราทั้งหมดลองนั่งดูซิ มันจะมีอะไรไหม" ที่มันเป็นที่นั่งไม่มีเลย

พอนั่งปุบ ใจเดียวตั้งมั่นเลือกมาได้อย่างไรก็ไม่รู้ เลยคุยไปคุยมาท่านก็เลยบอกว่า "งานที่ฉันสั่งต้องเสร็จทัน 30" ท่านยากกับแม่ศรีก็ขึ้นไป ท่านยาบอกว่าอำนาจพุทธานุภาพก็มีแล้ว สังขานุภาพก็มีแล้ว พรหมานุภาพกับเทวานุภาพก็ช่วยแล้ว แต่ว่าถ้าบรรดาลูกหลานมันยากจน และปี 28 มันจะเครียด ขอพรพระพุทธเจ้าขอคาถาสักบท (ที่ท่านให้ฉันไว้เนี่ย) ขอให้ลูกๆ หลานๆ ใช้เถอะให้อนุมิติ "ความจริงคาถาเฉพาะนี้จะให้ใครไม่ได้เลย ท่านก็เลยบอกว่า "ถ้าอย่างนั้นไปพิมพ์แจก และก็ให้มันทำด้วยความเคารพ" ฉันไม่ยืนยันว่าคนที่ไม่เคารพฉันจะมีผล จำให้ตึ้นะจึงขอให้ทุกคนถ้าได้รับคาถานี้ ให้ตั้งใจปฏิบัติด้วยความจริงใจด้วยความเคารพในพระพุทธเจ้า

ตอนนี้ไปก็อ่านคาถาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน และให้ทุกคนตั้งใจนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดว่าคาถาทั้งหมดนี้จงปรากฏอยู่ในจิตของเรา ลากผลต่างๆ ให้ปรากฏแก่เราตามที่พระองค์ทรงต้องการนะ นึกถึงท่านนะ

สัมปจิตจามิ คาถาสองกลับ

นาสังสิโม คาถาพระพุทธกัสสป

บทแรก "พรหมมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ประยัตินิ"อันนี้ตัดอุปสรรค ที่ลากจะมา แต่เขามอบอกว่ามีผลแน่นอนคือว่าแก่จะไม่ยอมให้ลูกแก่จน พุดง่าย ๆ ก็แล้วกัน พระพุทธเจ้า ก็ทรงยืนยันบอกว่าเป็นหมัด

บทที่สอง "พรหมมา จะ มหาเทวา อภิลากา ะวันตุเม"คาถาบทนี้เป็นคาถาเงินแสนของท่าน

บทที่สาม "มหาปุญญู มหาลาโภ ะวันตุเม"บทนี้เป็นคาถาปลุกพระวัดพนัญเชิง

บทที่สี่ "มิเตพาหุหะติ" เป็นคาถาเงินล้าน

บทที่ห้า "พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระหะโย วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระหาสี วิระหาสา วิระฉิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม"เป็นคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า

บทที่หก "สัมปะติจจามิ" บทนี้เป็นบทเร่งรัดบทสุดท้าย

บทที่เจ็ด "เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤา ฤา" พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบอกหลวงพ่เมื่อ พ.ย.33 เป็นภาษาโบราณแต่เทียบภาษาไทยอ่านได้แบบนี้ เป็นคาถามหาลาภมีผลยิ่งใหญ่มาก

ทั้งหมดนี้ต้องสวด เป็นบทเดียวกันบูชาเรื่อยๆ ไป การบูชาถ้าบูชาเฉยๆ มันเป็นเบียดไล่ อย่าลืมนะเวลาสวดมนต์แล้วให้สวดคาถานี้ 9 จบเท่าเดิมนะและเวลาภาวนานอนภาวนาก็ได้ ว่าเรื่อยๆ ไปจนกระทั่งหลับไปเลยตื่นขึ้นมาต่อจากกรรมฐาน นอนก็ได้ ใจสบายๆ นะบางทีเผลออ จันก็ต้องว่าของจันเรื่อยๆ ไป คาถาเงินล้านนี้มาให้เมื่อปี ผึ้งลูกนิมิต ท่านบอกว่างานข้างหน้าจะหนักมาก หลังจากนั้นเป็นต้นไปเงินจะใช้มากกว่า สมัยที่สร้างโบสถ์อย่าลืมนะ... เวลาว่างๆ นั่งนึกก็ได้เดินไปก็ได้ ไม่ห้ามเลยนะให้มันติดใจอยู่อย่างนั้น ให้ถือว่าเป็นกรรมฐานไปในตัวเสร็จ เพราะคาถาที่พระพุทธเจ้าบอกทุกบทก่อนจะต้องนึกถึงท่านถือว่าเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน

ที่มา : หนังสือ "สมบัติพอให้" ของหลวงพ่พระราชพรหมยาน วัดท่าซุง อุทัยธานี

ที่มาของ คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า (คาถาวิระหะโย)

หลวงพ่ปาน วัดบางนมโค จ. อุทัย

ในปัจจุบันนี้ภาวะทางเศรษฐกิจย่ำแย่ ตามบริษัทห้างร้านต่างๆ ต่างคนต่างก็ปันพิมพ์ ขาวบ้านหรือก็หนักใจ พุดกันตามความเป็นจริงแล้วพระไม่อยากให้ชาวบ้านเดือดร้อน ไม่อยากให้ชาวบ้านจน ถ้าชาวบ้านจนเมื่อไรพระองค์

อยากเมื่อนั้นแล้วควรจะทำอย่างไรดีละ ในที่สุดพระเจ้าเป็นจะต้องทำหน้าที่อย่างเดียวคือ นั่งแข่ง นอนแข่ง ให้ชาวบ้านรวย นอนไปก็ว่าเรื่อยไป เวลานี้มีคำสั่งให้ทำอยู่สองอย่างคือ ถ้าวางก็ให้ว่าคาถาบทนี้ไปด้วย เพื่อช่วยสงเคราะห์ชาวบ้านเขาให้มีกินมีใช้ ยุชาวบ้านเขาปลอดภัย ยุให้ชาวบ้านเขารวย พระเราก็จะพลอยมีกินมีใช้ไปด้วย ถ้าพระองค์ไหนแข่งให้ชาวบ้านเขาจนละลายอดกินแน่ๆ เมื่อพูดถึงเรื่องจนก็ทำให้นึกถึง **คาถาวิระหะโย** คาถาบทนี้มีความสำคัญมากพวกเราทุกคนควรจะทำ ทำให้ได้พื้นฐานไว่ก่อน คาถาบทนี้ถ้าทำขึ้นบ่อยๆ ถ้าเงินมันขาดมือมันจะขาดใช้กันทัน ถ้าหากทำขึ้นเต็มอัตราเงินจะเหลือใช้ แต่ต้องทำเป็นสมาธินะ การทำสมาธินี้ไม่ต้องนั่งก็ได้ ถ้าวางตอนไหนก็ขึ้นเรื่อยไป ชายของอยู่ทำงานอยู่พอวางนิดก็ว่าไปเดิน ไปนึกขึ้นได้ว่าไป คาถาวิระหะโยนี้ถ้าใครมีความจำเป็นจริงๆ ถ้าทำถึงอุปลจารสมาธิตอนนี่เงินไม่ขาดตัวแน่ ถ้ามีความจำเป็นจริงๆ มักจะหาได้ทัน ถ้าเข้าถึงปฐมฌานตอนนี่ละขังตัว ไม่ใช่พอใช้ซะเหลือใช้แต่ต้องทำได้ตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปนะ

คาถาบทนี้มีคนใช้ได้ผลมาเยอะแล้ว คนที่ใช้ได้ผลคนแรกสุดก็คือ **นายห้างขายยาตราใบโพธิ์** ที่ว่าเป็นคนแรกเพราะอะไร เพราะตอนนั้นหลวงพ่อบานท่านไปเรียนมาจาก**ครูฝั่ง**ซึ่งอยู่จังหวัดนครศรีธรรมราช เรียนมาแล้วก็มีนายห้างขาย ยาตราใบโพธิ์สนใจ จึงขอเรียนจากหลวงพ่อบานและทำได้ผลเป็นคนแรก

สำหรับประวัติของครูฝั่งสมัยนั้นแปลกดีมาก ครูฝั่งคนนี้มีคิดว้า**ร้อยบาท** ใครเขาจะแต่งงานไปบอกแก่แก่ให้หนึ่งร้อย งานโกนจุกหนึ่งร้อย บวชพระหนึ่งร้อย แก่มีคิดแบบนี้ ใครไปบอกบุญแก่แก่ขอทำบุญด้วยร้อยบาท อย่าลืมนะว่าสมัยนั้น เงินครึ่งสตางค์หนึ่งสตางค์มีค่ามาก เงินร้อยบาทสมัยนั้นมันมากกว่าเงินเดือนของร้อยตรีอันดับหนึ่ง ถ้าใครมีเงินร้อยบาทละก็เริ่มรวยแล้ว แต่แก่ทำบุญครั้งละร้อยบาท ก็เป็นที่น่าแปลกใจเหมือนกัน

หลวงพ่อบานท่านไปพบเข้าคุยกันรู้เรื่อง แต่ว่าท่านพบของท่านอย่างไรก็ไม่ทราบนะ วันนั้นหลวงพ่อบานท่านจำวัดอยู่ฉันนั่งข้างนอก ตอนเย็นมีคนใส่เสื้อราชปะแตน นุ่งผ้าม่วง สวมถุงเท้า ใส่รองเท้าแบบชั้นดีเลย ถือไม้เลี่ยมเดินเข้ามาหาหลวงพ่อบาน มาถึงก็ถามว่า "หลวงพ่อบานอยู่ไหม?"
 "ไอ้เราก็บอกว้า "อยู่ แต่ว่ากำลังจำวัด"
 แก่ก็บอกว้า "ฮี้ จำวัดอย่างไร ก็สั่งให้ฉันมาพบ ไปตามฉันมาที่นี่"
 แล้วกันหลวงพ่อบานท่านนอนอยู่กับเราหาว่าท่านไปตามมาได้ เราก็แปลกใจ แต่ก็บอกแก่ให้รออยู่ข้างนอกก่อนจะเข้าไปดูให้ พอเข้าไปก็เห็นหลวงพ่อบานเตรียมตัวออกมาแล้ว เลยถามท่าน "หลวงพ่อบานครับ เขาบอกว้า หลวงพ่อบานไปตามเขามาหาหรือ?"
 หลวงพ่อบานบอก "ฮือ แก่ไม่ต้องรู้หรอก"
 เอาอีกแล้วท่านบอกแก่ไม่ต้องรู้หรอกเป็นความลับ เออแปลกดี พอออกมาเจอกันแล้วท่านก็คุยถึงเรื่องประวัติ คุยไปคุยมาครูฝั่งก็บอกว้า "คาถาบทนี้เป็นของพระอุดมค์ พระอุดมค์ท่านบอกว้าคาถาบทนี้เป็น **คาถาของพระปัจเจกพุทธเจ้า** ท่านมาบิณฑบาตอยู่หลังบ้าน 7 วันฉันก็เอาของไปถวายท่านทั้ง 7 วัน"

ตามปกติครูฝั่งท่านรักษาศีลอยู่แล้วก่อนที่พระอุดมค์จะไป ท่านได้ให้คาถาบทนี้และบอกว้า "ตอนเช้าทุกวัน ควรใส่บาตรทุกวัน ก่อนจะใส่บาตรก็ให้ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบ แล้ววิธีใส่บาตรมีอยู่ 2 อย่าง ถ้าไม่มีพระมาให้ใช้ข้าวสาร ตักแทนก็ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้เราใช้สตางค์ใส่บาตรแทนก็ได้ เงินนั้นให้ใช้เป็นค่าอาหาร มากน้อยตามกำลัง ไม่จำเป็นต้องไปรอพระมา ถ้าเห็นว่ามันมากพอสมควรก็เอาไปถวายพระ บอกท่านว่าเป็นค่าอาหาร แล้วท่านจะนำไปใช้เป็นค่าอาหารหรือเอาไปใช้ก่อสร้าง ก็เป็นเรื่องของท่านท่านนั้นก็พอ"

แล้วท่านก็บอกอีกว้า "ก่อนปลูกผัก ปลูกต้นไม้ หวานข้าว ตำข้าว ก็ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบตามวิธีการของท่าน เวลาบูชาพระกลางคืนให้ว่า 3 จบ หรือ 5 จบ หรือ 7 จบก็ได้ต่อนอกจากนั้นก็ควรจะเจริญเป็นสมาธิ แต่บูชาพระกับว่า ตอนใส่บาตรท่านบอกว้ามีสภาพเป็นเบียดอัส หมายความว่าถ้าจะหมดตัวจริงๆ ก็จะได้หาได้ทัน

ฉันเคยโดนมาบ่อยๆ ในระยะต้นๆ โดนเองจึงรู้ แต่พอจวนตัวก็จะมีมาทุกครั้งไป ถ้าภาวนาให้จิตเป็นฌานจะมีผลมาก แล้วท่านก็เล่าความเป็นมาให้ฟัง หลวงพ่อบานท่านถามว้า "เดิมทีเดี๋ยวนะ ท่านมีฐานะอย่างไร?"
 ครูฝั่งบอกว้า "ผมอันดับหนึ่งครับ"
 พอท่านพูดอย่างนั้น เราหูฟังเลย คิดว่าท่านเป็นมหาเศรษฐี ท่านบอกว้า "อันดับหนึ่งนะไม่ใช่เศรษฐี ฉันจนอันดับหนึ่งต่างหาก"
 คิดผิดถนัด ท่านบอกอีกว้า "กางเกงไม่ขาด ผมไม่เคยยุ่งกับเขาเลย มันหาไม่ได้จริงๆ ครับ กางเกงที่ดีที่สุดมันมีอยู่ตัวเดียวเก็บไว้ใช้เวลาไปทำบุญที่วัด กลับมาก็ดึงเก็บ นอกจากนั้นก็สับมันแย่งกันขึ้นเลย รอยขาดแย่งกันโผล่"
 ท่านเล่าให้ฟังอีกเยอะสนุก ความจริงอายุของท่านตั้ง 99 ปีแล้ว แต่ร่างกายยังแข็งแรงดีมาก ต่อมาเมื่อได้คาถาบทนี้มาแล้ว ด้วยความจนบีบบังคับ ท่านก็เริ่มทำสมาธิ ตอนเริ่มทำเป็นสมาธิพอจิตเริ่มเข้าถึงอุปลจารสมาธิ ซึ่งจะสังเกตได้ตามนี้ ถ้าสภาพเดิมมันมีดอยู่ พอจิตเข้าถึงอุปลจารสมาธิก็จะมีสภาพเกิดแสงสว่างขึ้นบ้าง หรือไม่อย่างนั้นก็ประกายแสงสีขึ้น เห็นเป็นภาพพระหรือภาพอะไรก็แวบๆ อันนี้แหละ คือ อุปลจารสมาธิ นับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา เงินมันเริ่มขังตัว การหากินคล่องขึ้น บางทีถ้าต้องการอะไรที่มันเกินวิสัยที่จะหาได้ แต่มันอยากได้ เพียงไม่กี่วันหรือสองอย่างดีก็ 3-4 วัน จะมีสตางค์พอหาซื้อของอย่างนั้นได้ และต่อมาเมื่อทำเป็นฌาน เงินก็เริ่มมากขึ้น

ท่านเล่าว่า "มีวิธีการปฏิบัติ เพื่อเจริญ อีกอย่างหนึ่ง แต่ว่าห้ามพูดนะ ถ้ารู้ว่าเงินเกิน เวลาที่เราบูชาพระด้วย

คาถาบทนี้ก็จะจบ เวลาที่จะเก็บสตางค์ให้ถือสตางค์ไว้ แล้วยื่นลงไปในที่สำหรับเก็บ มือมันกำสตางค์อยู่แล้วว่า คาถาบทนี้เท่านั้นจบ ว่าเสร็จแล้วปล่อยมือออกเป็นอันว่าใช้ได้ ทีนี้เวลาที่จะนำสตางค์ไปใช้ท่านให้หยิบสตางค์อันนั้น **แต่ห้ามนับเงิน** แล้วว่าคาถาตามจำนวนที่เราบูชาพระตั้งเอาเงินนั้นออกมา ถ้าเกินกว่าจำนวนที่เราต้องการ เวลาที่เราจะเก็บเราก็ดูว่าคาถาแบบนี้เหมือนกัน ถ้าทำแบบนี้ท่านบอกว่าเงินจะขาดที่นั่นไม่ได้เลย ถ้าบางครั้งปริมาณเงินที่เราเก็บไว้ สมมุติว่าเป็นเงิน 1,000 บาทมันเป็นปีก็เรามาตั้งปี 1,000 บาท แต่ปรากฏว่าเงินมันมีอีก ห้ามนำไปพูดกับคนอื่น ถ้าพูดเงินจะหด ท่านห้ามवाद

อันนี้นายห้างประยงค์เคยไปเล่าให้ฟังเหมือนกันท่านทำได้ผลตามนี้ ท่านบอกว่า ท่านเบิกเงินมาจากธนาคารเดือนละหมื่น แต่รายนี้รับรองกลับถึงบ้านยังไม่ใช้เงิน ต้องนำเงินเข้าตู้เซฟก่อน ว่าคาถาบทนี้ตามแบบ เข้าตื้นขึ้นมาดีกว่าตามแบบอีก เงินทุกปีจะต้องเกินเสมอ เกินทุกปีหนึ่งร้อยบ้างสองร้อยบ้าง เกินอยู่ตลอดเวลา ลองคิดดูซิมีธนาคารที่ไหนบ้างเขานับเงินเกิน ท่านยืนยันว่าไม่มีธนาคารไหนเขานับเกินหรืออก แต่ที่ว่าตามปกติถ้าท่านทำแบบนี้จะต้องมีเงินเกิน นายห้างประยงค์คนนี้ก็ทำเป็นฉนวนเหมือนกัน เลยถามนายห้างประยงค์ว่าท่านทำอย่างไร ท่านบอกว่าหลังจากที่ได้คาถาบทนี้จากหลวงพ่อบาน ซึ่งตอนนั้นท่านเพิ่งกลับมาจาก นครศรีธรรมราช หลวงพ่อบานท่านไปแวะที่วัดสระเกษ คณะที่ 11 ก็มีคนนำอาหารไปถวายท่าน เวลาท่านฉันข้าว ท่านก็เล่าความเป็นมาของคาถาบทนี้ให้ฟัง คนทุกคนฟังแล้วก็ไม่มีใครสนใจ มีแต่นายห้างประยงค์คนเดียวซึ่งอยู่ตอนหลังมีความสนใจ พอหลวงพ่อบานท่านว่าคาถาบทนี้ไปแกก็จดตาม เมื่อฉันเสร็จให้พรเสร็จญาติโยมทั้งหลายก็ลากลับ แต่นายห้างประยงค์ยังไม่ยอมกลับ ท่านเข้าไปหากราบหลวงพ่อบาน แล้วขออนุญาตนำคาถาบทนี้ไปทำ ความจริงที่หลวงพ่อบานพูดนะ ท่านจะดูว่ามีใครสนใจไหมในเมื่อคนอื่นไม่สนใจมีแต่นายห้างประยงค์สนใจคนเดียวท่านก็เลยบอกว่า "เออดีแล้ว ไข่ลูกคนหัวปี" คำว่า **ลูกคนหัวปี** ก็หมายความว่าคาถาบทนี้มีคนสนใจเป็นคนแรกและคนเดียว ท่านบอกว่าให้เอาไปลองทำ แล้วท่านก็บอกรายละเอียดในการทำให้ฟัง แล้วก็สั่งว่า "ถ้าเอ็งทำสองปีไม่มีผล หลวงพ่อจะไม่สอนใครเลย" ตอนนั้นท่านให้นายห้างประยงค์ทดลองทำก่อน ที่ไหนได้ผลปรากฏพอครบ 2 ปี นายห้างประยงค์ก็ไปวัดไปเล่าให้ฟังบอกว่า "เมื่อก่อนนี้ครับ ก่อนที่ผมจะได้คาถาบทนี้ไป ถ้าเดือนไหนห้างผมขายของได้กำไรถึงสองร้อยบาท (สองร้อยบาทเป็นกำไรสุทธินะ) เดือนนั้นสองตัวเมียนอนไม่หลับ ดีใจ" ก็เลยถามท่านว่า "เวลานี้ละ เป็นอย่างไรบ้าง?" ท่านบอกว่า "แหม หมิ่นหนึ่งยังเฉยๆ เลยครับ"

ต่อมาหลวงพ่อบานก็ให้นายห้างประยงค์ออกสตางค์สร้างวัดเขาสะพานนาค นายห้างประยงค์ถามว่า "จะเอาเงินเท่าไรจึงจะพอครับ" ท่านบอก "ทำไปเรื่อยๆ มีเงินเป็นทุนสำรองไว้ประมาณ 2 หมื่นบาท" หลวงพ่อบานสั่งว่า "ถ้าเอ็งจะเอาเงินไหนไปเป็นทุนสำรอง เอ็งเอาเงินนั้นมาให้พ่อก่อนนะ" แล้วนายห้างประยงค์ ก็เอาเงินมาให้หลวงพ่อบาน แทนที่หลวงพ่อบานท่านจะเอาไว้ ท่านก็เอาเงินจำนวนนี้มาเสกด้วยคาถาวิระหะโยอีก 7 คัน และท่านก็สั่งให้เงินนั้นกลับไป ท่านสั่งว่า ถ้าเวลาที่พ่อสั่งก็เอามาให้ เอ็งเอาเงินกองนี้นะ ห้ามเอากองอื่น" เวลาที่ท่านสั่งให้เอาเงินมา เขาก็เอาเงินกองนั้นแหละมา ให้หยิบเข้าหยิบออกอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งสร้างวัดเขาสะพานนาคเสร็จ เงินยังเหลือ 2 หมื่น **แหม...คนแบบนี้ช่วยจัด ที่ว่าช่วยเพราะอะไรรู้ไหม ก็ช่วยตรง...ที่ไม่รู้จักคำว่าจนใจละ เงินหมดไม่เป็น** ต่อมาก็ยกออกไปถามท่านว่า "มันเป็นอย่างไร" นายห้างประยงค์บอกว่า "หลวงพ่อบานท่านสั่งไว้ว่าก่อนจะหยิบก็ต้องว่าคาถาบทนี้เท่านั้น เวลาเก็บก็ต้องว่าจำนวนเท่ากัน" ท่านทำตามหลวงพ่อบานทั้งหมด ตอนเข้าตื้นขึ้นมาท่านจะต้องทำเป็นสมาธิก่อน แล้วจึงใส่บาตร ก่อนไปห้างก็สวดมนต์ด้วยคาถาบทนี้ ยามว่างตอนนั่งรถไปทำงานท่านก็ว่าคาถาบทนี้ไป เมื่อจิตมันว่างมันก็เข้ามา พอตอนเย็นกลับบ้านอาบน้ำเสร็จ รับประทานอาหารเสร็จ ทำสมาธิพักหนึ่งก่อน และก่อนจะนอนถ้าไม่ปวดเมื่อยท่านก็นั่งสมาธิ ถ้าปวดเมื่อยก็นอนว่าจนหลับไป

นายห้างประยงค์บอกว่า ตั้งแต่จัดเริ่มเข้าอุปจารสมาธิจะเห็นพระพุทธเจ้าบ้างพระสงฆ์บ้าง นับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมาเงินค้างเรื่อยมา ก็มีวาระแรกที่เงินค้างมากเกินไป สองคนตัวเมียเกือบทะเลาะกัน ต่างคนต่างหาว่าเอาเงินไปซุกไว้ เมียบอกว่า "ทำไมคุณเอาเงินมาไว้แล้วไม่บอกฉัน" นายห้างประยงค์บอก "ฉันไม่เคยเก็บเงิน เธอเป็นคนเก็บ เธอเป็นคนเอามาไว้แล้วทำไมจึงไม่จำ" ไล่ไปไล่มานึกถึงผลของคาถาบทนี้ ได้คิดว่าน่ากลัวจะเป็นผลของการทำคาถาบทนี้แน่ๆ เพราะหลวงพ่อบานท่านสั่งว่า ถ้าผลมันเกิดขึ้นมาแล้วอย่าไว้วางใจ ต่างคนต่างนึกขึ้นมาได้ก็เลยเจี๊ยบ

จำไว้นะทุกคนที่ได้คาถาบทนี้ไปแล้วควรท่องคาถาให้ชิน แล้วก็ทำเป็นสมาธิเหมือนๆ กับที่เราทำนี้แหละ ผลมันเท่ากัน ผลที่เราฟังจะได้รับก็คือจิตเป็นสมาธิ และก็สตางค์ซึ่งตัวคือไม่ขาดมือ

หมายเหตุ คาถาวิระหะโย(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)นี้ เป็นคาถาเริ่มแรกดั้งเดิมหรือคาถาที่หลวงพ่อบานท่านนำมาเผยแพร่ แล้วต่อมาหลวงพ่อบานพระราชพรหมยานก็ได้มาต่อเติมให้เป็นคาถาเงินล้านในปัจจุบัน จึงถือว่าเป็นที่มาหรือเป็นส่วนหนึ่งของคาถาเงินล้านนั่นเอง ดังนั้นถ้าจะภาวนาก็ให้ใช้คาถาเงินล้านได้เลย

ที่มา : คัดมาจากหนังสือธัมมวิโมกข์

พระอาจารย์เล็ก สุขัมมปัญญา วัดท่าขนุน กาญจนบุรี

๑๒. คาถาเรียกเงิน

ขึ้นชื่อว่าเงินตรา รู้สึกว่ายศสมัยนี้จะซื้อได้แทบทุกอย่าง แม้แต่ศีลธรรมจรรยา ถ้าเงินเข้าทางประตู ศีลธรรม ก็ถูกเบียดออกทางหน้าต่างจนมีคนให้สัญญาแก่เงินว่า **"พระเจ้า"** แต่คงเป็นพระเจ้าที่โหดร้ายอยู่สักหน่อย เพราะถ้าขาดเงินเสียแล้ว รู้สึกว่าจะหำน่าใจยากเหลือประมาณ ยิ่งในกรุงเทพฯ เมืองสวรรค์ ขาดเงินก็เหมือนขาดใจ ฟังพาใครไม่ได้เลย... ยิ่งมาสมัยของแผ่นเงินพลาสติก อดอยากซื้ออะไรก็รู้ตัวบ่ตรเอง ความแล้งน้ำใจก็ยิ่งมากเป็นเงาตามตัว อดมาเคยฝันเฟื่องว่า ถ้าสามารถเสกเงินได้เมื่อไร จะแจกจ่ายแก่คนทั่วไปให้สนุกไปเลย อดยาเพิ่งหัวเราะเยาะนา... คนเสกเงินได้มีจริง ๆ นะ...! ท่านคือ**ขรัวอิโต** ขรราวาสผู้ทรงอภิญา เป็นสหายทางธรรมของ**หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค** ท่านขรัวอิโตมีวิชา**ตักเงินด้วยลอบ** ตกเย็นท่านจะเอาลอบตักปลาใบเล็ก ๆ ไปแขวนไว้บนต้นไม้ ตอนเช้ามีดก็ขึ้นไปเอาลงมา มีธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ใหม่เอี่ยมติดมาด้วย สมัยนั้นก๊วยเตี๋ยว ๒ ชาม ๕ สตางค์ ได้วันละ ๑๐ บาทก็รวยอ้อแล้ว...!

ส่วนท่านที่เสกเงินได้คือหลวงพ่อกเอง ท่านไปพบ**คาถาเสกข้าวตอกเป็นเงิน** ที่หลวงปู่ปานทิ้งไว้ให้ทดลอง เลยไปขโมยข้าวตอกที่หลวงปู่เก็บไว้สำหรับทำข้าวตอกน้ากะทิมาเสกเป็นเงิน พอทำคล่องตัว แค่ว่าข้าวตอกหวานไป กลายเป็นเหรียญเงินร่วงกราว เด็ก ๆ ริงเก็บกันเป็นที่สนุกสนาน...

หลวงพ่อน้อมกับหลวงพ่อสวัสดิ์เอาอย่างบ้าง แต่หลวงพ่อทั้งสองเป็นพระอภิญา พอโรยข้าวตอกไปมันกลายเป็นเหรียญทองคำซะนี่...สนุกได้พักเดียว หลวงปู่ปานโผล่มาทางไหนไม่รู้ โดนตะพดเคาะกบาลไปตาม ๆ กัน แถมต้องหาข้าวเปลือกมาคนละกระบุง คั่วเป็นข้าวตอกเอาไปคั้นอย่างเดิม ไม่อย่างนั้นโดนตะพดอีกแน่ ๆ ...!

แต่การเสกแบบนี้เอาเงินไปใช้ไม่ได้ เพราะเมื่อถึงเวลากำหนดเงินจะกลายเป็นข้าวตอกอย่างเดิม คนที่รับเป็นคนสุดท้ายก็ชวยไป...แต่มีคาถาบทหนึ่งเวลาทำขึ้นแล้ว ข้าวของเงินทองต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นอย่างน่าพิศวง คล้ายกับเรียกเงินมาได้ และเงินที่ได้มาใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายซะด้วย คาถาบทนี้ชื่อ **"คาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์"** เรียกกันง่าย ๆ ว่า **"คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า"**...

พระปัจเจกพุทธเจ้าก็คือพระพุทธเจ้านั่นเอง แต่ละองค์สร้างบารมีมาเพื่อตรัสรู้เองเท่านั้น ไม่ต้องการรับภาระ ขนถ่ายสัตว์โลกข้ามวิภวสงสาร หากผู้ใดปรารถนาจะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ไปหาพระองค์เพื่อศึกษาวิธีการ พระองค์ก็จะสอนให้ แต่สำหรับคนทั่วไปแล้วพระองค์จะสอนเฉพาะการปฏิบัติความดีเบื้องต้น ไม่สอนถึงมรรคผลนิพพาน...

ระยะเวลาที่ปรากฏมีพระปัจเจกพุทธเจ้า คือระยะที่วางลงของพระศาสนา ระหว่างที่สิ้นพระศาสนา ก่อนจะปรากฏพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ขึ้น ช่วงเวลา **"หนึ่งพุทธันดร"**นั้น จะมีพระปัจเจกพุทธเจ้าเกิดขึ้นทีละมาก ๆ ... พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นเถระมหาลาภ เพราะชอบเข้านิโรธสมาบัติแล้วเสด็จไปโปรดผู้ทีวาระของบุญแสดงผล ทำให้บุคคลนั้นร่ำรวยขึ้นมาอย่างฉับพลัน...

หลวงพ่อกเล่าว่าหลวงปู่ปานเรียนคาถาบทนี้มาจาก **"ครูผึ้ง"**ชาวนครศรีธรรมราช คราวที่หลวงปู่สุดงค์ไปทางใต้ ครูผึ้งนั้นชาวบ้านเรียกท่านว่า **"ผึ้งบุญ"** หมายถึงผึ้งผู้ใญ่บุญ หรือผึ้งผู้มีบุญ ใครไปขอให้ท่านช่วยทำบุญ ท่านจะช่วยเขารายละ ๑๐๐ บาท สมัยนั้นเงิน ๕ สตางค์ ซื้อก๊วยเตี๋ยวได้ ๒ ชาม คนได้เงิน ๑๐๐ บาท คงนอนไม่หลับไปหลายคืน...! หลวงปู่ปานกลับจากปักข์ได้ มาพักที่วัดสระเกศ หลังจากจั้นแล้ว ท่านก็พูดถึงคาถาบทนี้ แต่ไม่มีใครสนใจ ยกเว้น**นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร** เจ้าของ**ห้างขายยาตราใบโพธิ์** ชาว**ท่าเตียน** จังหวัดพระนครเพียงผู้เดียว หลวงปู่ปานจึงมอบคาถาให้ไป และกล่าวว่าหากนายประยงค์ทำคาถานี้ไม่มีผลท่านจะไม่ถ่ายทอดให้ใครอีกคาถาว่าดังนี้

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ
วิระหะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถีย
พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม

นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร ตั้งใจนำไปปฏิบัติ ตอนเช้าจุดธูปไหว้พระภวนาคาถานี้จนใจตั้งมั่น จึงเปิดร้านทำการค้าขาย จะหยิบยามาบรรจุห่อจำหน่าย ก็ว่าคาถา ๙ จบ จะเอายาออกขาย จะเอายาเก็บ ก็ว่าคาถา ๙ จบ จะเอาเงินออกใช้ จะเอาเงินเก็บ ก็ว่าคาถา ๙ จบ ชั่วเวลาไม่นานก็ปรากฏผล ทั้งยาและเงินที่นับดีแล้ว เวลานั้นใหม่ จะกินมามาก ๆ ทุกที ค่าขายจนร่ำรวยมหาศาล ปวารณาถึงหลวงปู่ว่า ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม หากขาดปัจเจกเจ้าทำไร ขอถวายทั้งหมด...!

มารดาของนายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ็บป่วยไปไหนไม่ได้ นอนภาวนาคาถานี้อยู่ทุกวัน วันหนึ่ง ท่านเห็นมีแสงสีทองสว่างจ้า พุ่งหายเข้าไปในตู้เก็บเงิน จึงเรียกลูกชายมาเปิดดู เห็นภายในตู้ซึ่งแต่เดิมทิ้งว่างไว้ มีธนบัตรใบละร้อยเป็นมัด ๆ อัดอยู่แน่นทั้งตู้เลย...!

อีกรายคือ **นายแจ่ม เปาเล้ง** ชาวตำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี มีอาชีพทำไร่ ได้คาถานี้ไปก็บอกกับลูกหลานว่า "หลวงพ่อบาน บอกว่า ภาวนาคาถานี้แล้วรวย ข้าจะภาวนาทุกวัน พวกเอ็งมีหน้าที่ส่ง ข้าวส่งน้ำเท่านั้น ห้ามรบกวนเรื่องอื่นเป็นอันขาด..." ลูกหลานก็แสนดี ปล่อยให้ภาวนาอย่างเป็นล่ำเป็นสันไปคนเดียว... เมื่อถึงหน้าเก็บเกี่ยว ไร่พริกของนายแจ่ม ที่ดุดันแคะแกระริน ใบหงิกใบง่อย กลับเก็บได้มากกว่าคนอื่นเขา ทั้งน้ำหนักมาก ขายได้ราคาดี เป็นที่ต้องการของตลาดมาก และที่สำคัญคือ ของคนอื่นเก็บ ๒-๓ ครั้งก็หมด ของนายแจ่มเก็บตั้ง ๕-๖ ครั้ง ยังไม่อยากจะหมด ปีนั้นได้กำไรใช้หนี้หมด แล้วยังเหลือเงินปลูกเรือนหลังใหญ่สบายไปเลย...!

อาตมาได้คาถาไปจากหลวงพ่อบาน ก็ตั้งใจภาวนาเป็นกรรมฐาน คือปกติใช้ "พุทโธ" หรือ "นะมะพะอะ" ก็ภาวนาคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้าแทน อาตมาทำบุญชียรายรับ-รายจ่ายของตนอย่างละเอียดทุกเดือน อยู่มาวันหนึ่ง... อาตมาพกเงินไปซื้อของสามร้อยกว่าบาท เหตุที่ต้องเอาไปแค่พอซื้อของ เพราะว่าอาตมาเป็นคนใจง่าย ถ้าพกไปเยอะ ๆ มีเท่าไรก็หมด... เมื่อซื้อของไปประมาณสามร้อยแล้ว อาตมาก็กลับบ้านมาทำบุญชีย... พอเอาเงินที่เหลือออกมานับ มันยังคงเหลืออยู่สามร้อยกว่าบาท...! ตั้งแต่นั้นมาก็เป็นแบบนี้บ่อย ๆ เสียอย่างเดียวว่า เรียกเงินมาตอนไหนก็ไม่รู้ ถ้ารู้คงได้ใช้กินสิ้นไปเลย แต่ถ้าไปบอกคนอื่นเมื่อไรจะหยุดไปนานกว่าเงินจะมาอีก คือถ้าทำได้ก็มีบั้งครวไปทอดใคร หาไม่จะถูกตัดการช่วยเหลือ เช่นเดียวกับอาตมาจะนี่แล...ฯ

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ พระเล็ก สรम्मปญญ

".....ตั้งนั้นขอให้ทุกคนยึดคุณพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งให้มันคงเอาไว้ สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่หลวงพ่อบานให้แก่เรา มาโดยเฉพาะพระคาถาเงินล้านขอให้ทุกคนท่องบ่นภาวนาไว้เป็นประจำๆ จะสร้างความคล่องตัวให้แก่เราอย่างคิดไม่ถึง ใครจะว่างมลายใครจะว่าเหลวไหล อาตมายืนยันว่าไม่มลายไม่เหลวไหล เพราะอาตมาใช้มาเอง มีใครบ้างที่สามารถสร้างวัดๆ หนึ่งเสร็จได้ภายในปีเดียว โดยที่สองมือเปล่าๆ มีแต่คาถาบทเดียว จะไม่ให้ยืนยันอย่างนี้ก็ได้ไม่ได้แล้ว ขณะเดียวกันไปช่วยเขาที่อื่นไปช่วยเขาที่ไหนก็ตามขึ้นชื่อว่า การสะดุดหยุดยั้งผิดจังหวะไม่มี มีแต่ความสะดุดคล่องตัวอยู่เสมอ

ตั้งนั้นขออย่าว่าถ้าเราใช้คาถาเป็น ส่วนใหญ่ทำไมใช้ไม่เป็นใช้ไม่ถูกกัน การใช้คาถาเป็นก็คือต้องวางกำลังใจให้เป็น การวางกำลังใจให้เป็นก็คือตั้งใจว่าคาถานี้ คือสมมติวิเศษที่พอให้มา หน้าที่เราคือรักษาไว้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะพึงดีได้ด้วยการเป็นคนที่ยืนท่องบ่นเป็นพุทธานุชา ธรรมานุชา สังฆานุชา อย่างสม่ำเสมอและจริงจังทุกวัน เรื่องของความสม่ำเสมอจริงจังเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดส่วนใหญ่มันทำๆ ทิ้งๆ กัน ในเมื่อเราตั้งใจทำถวายบูชาต่อท่านอย่างสม่ำเสมอและจริงจัง ผลพิเศษต่างๆ มันจะเกิดขึ้นเอง แต่ถ้าเราทำเพื่อจะหวังผลพิเศษนั้น ตัวอยากที่บังหน้ามันจะตัดไปเกือบหมด อยากได้ไม่ใช่ความผิด แต่พออยากตั้งใจว่าต้องการอะไรแล้วล้มความอยากนั้นเสีย แล้วตั้งหน้าตั้งตาภาวนาไปนี่คือการที่ใช้คาถาที่ถูก การปฏิบัติทุกอย่างเหมือนกัน อยากมันถึงทำแต่ตัวอยากตัวนี้เป็นฉันทะ หลวงพ่อบานเรียกว่าธรรมฉันทะ คือความพอใจในธรรมไม่ใช่ตัวตัณหา ตัวตัณหาเป็นการอยากได้ใคร่มีในลักษณะที่เรียกว่าถ้าไม่ได้มาผิดศีลผิดธรรมก็ยังไม่เอา ตัวอยากมีอยู่ในทุกธรรมะ แต่ว่าตัวอยากนี้เป็นตัวธรรมฉันทะคือพอใจในการปฏิบัติ ขณะเดียวกันการปฏิบัติทุกอย่างอารมณ์อุเบกขาสำคัญที่สุด"

ที่มา :

กำเนิดบุญ

สทุธา สาธุ ปติภูจिता

ศรัทธาที่ตั้งมั่นแล้ว ยังประโยชน์ให้สำเร็จ

ข้าพเจ้าก็เริ่มมาพิจารณาคำสอนของพระท่านสอนว่า อยากรวยให้ทำทาน อยากสวยให้รักษาศีล อยากฉลาดหรือดีให้ภาวนา แต่ข้าพเจ้ากลับมาพิจารณาว่า เรามีทุกข์เรื่องความจน พระท่านสอนว่าอยากรวยให้ทำทาน พระสอนว่าธรรมะพระพุทธเจ้าพิสูจน์ได้ และนิสัยของข้าพเจ้าก็คือต้องพิสูจน์ว่าจริงหรือเปล่า ทำทานแล้วรวยข้อนี้สนใจมาก ขอพิสูจน์ข้อนี้ก่อน จากนั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็ลงมือพิสูจน์สังฆธรรมว่าทำทานแล้วรวย วันหนึ่งในเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าหลวงพ่อบานจะมาถึงบ้านซอยสายลมเพราะเป็นวันเกิดท่าน มีพระธาตุแจกแก่ญาติโยมด้วย ข้าพเจ้าจึงรีบออกเดินทางไปแล้วเช้า ปรากฏว่าผู้คนที่หลามาแน่นขนัด ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวอยู่

ประมาณ ๓๐๐ บาท จึงถวายเงินทำบุญวันเกิดหลวงพ่อกษัตริย์สิงดำ ๑๐๐ บาท ได้รับแจกพระธาตุและคาถาหลวงพ่อกษัตริย์สิงดำมาแล้วก็พับใส่กระเป๋าก็ไม่ได้สนใจใยดี ช่วงนั้นข้าพเจ้าเริ่มมีบ้านอยู่ เริ่มจะผ่อนส่งเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท แต่เงินเดือนเพียง ๓,๐๐๐ บาทเศษทุกขใจเหลือกิน เงินในธนาคารก็จะหมดแล้ว พอได้เห็นกระดาษพับอยู่ในกระเป๋าก็ เป็นคาถาหลวงพ่อกษัตริย์สิงดำก็นำมาอ่าน "คาถาเรียกทรัพย์"

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระหะโย วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระหาลี วิระหาลา วิระหิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม

ท่องทุกวันวันละ ๓ จบ ๕ จบ ๙ จบ แล้วให้ใส่บาตรทุกวันก่อนไปทำงานหรือท่องคาถา แล้วเอาเงินใส่กระปุกทุกวัน แล้วนำเงินไปถวายเป็นค่าอาหารพระ ขณะนั้นกำลังจนตรอกเงินจะขาดมือแล้วเราแย่งๆ จึงตัดสินใจว่าลองดูจะรวยได้อย่างไรมองไม่เห็น แต่ท่านสั่งให้เราท่องเราก็ท่อง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาท่องคาถาหลวงพ่อกษัตริย์สิงดำทุกวัน วันแล้ววันอีกมาติดป้าย "พุทธะ มะ อะ อุ" กันไว้ไม่ให้เปลืองเงินไปใช้ นำเงินเหรียญ ๕ ใส่กระปุกทุกวัน ยามนั่งรถเมล์ก็ท่องคาถา เพราะกลัวว่าท่องน้อยไปจะไม่พอเพราะรูดติด ๑ ชม. กว่าไปถึงที่ทำงานท่องคาถาพุทธะมะอะอุ ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที เวลาเหลือก็สวดอิติปิโส ๒-๓ จบ จากนั้นแผ่เมตตา นั่งเพลินๆ ก็ถึงที่ทำงาน ทำอย่างนี้อยู่ ๒ สัปดาห์ความอัศจรรย์ก็เกิดเพราะมีคนอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกันแต่อยู่ซอย ๕ ได้มาหาทั้งๆ ที่ไม่รู้จักมาชวนไปทำงานพิเศษ เขาเคยเห็นข้าพเจ้า ๒ ครั้ง และคิดว่าจะต้องชวนมาทำงานพิเศษคือขายน้ำยาทำความสะอาดบ้าน เช่น น้ำยาซักผ้า น้ำยาล้างรถ น้ำยาขัดพื้น น้ำยาล้างเครื่องเงิน เครื่องทองเหลือง ล้างเพชรพลอย ซ็อน้ำยา.....ผลิตจากประเทศสหรัฐอเมริกา น้ำยาแต่ละอย่างมีราคาสูงขวดละ ๑๐๐ บาทเศษ ซึ่งเทียบค่าเงินสมัยนั้นจัดว่าแพง ข้าพเจ้าหนักใจแต่ก็พิจารณาว่าเป็นอาชีพสุจริต แล้วเราจะมาจนอยู่อย่างนี้ไม่ได้ต้องขยันจะเหนื่อยเท่าใดไม่ว่า ขอเราได้เงินมาผ่อนบ้านเราก็มีความสุขแล้ว ก็จัดแจงนำน้ำยานั้นมาทดลองใช้ประมาณ ๕-๖ วัน ตามสรรพคุณที่เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษ และได้เข้าอบรมที่บริษัทในวันหยุด (วันเสาร์) และพยายามหาจุดเด่นของน้ำยาว่าต่างจากยี่ห้ออื่นๆ อย่างไร เมื่อพบแล้วก็ตื่นเต้นมากว่าตอนนี้ไปเราจะได้เงินแล้ว จึงมาพิจารณาหาลูกค้าค่อยๆ วางแผนทำงาน คิดพิจารณาว่าจะพูดกับลูกค้าอย่างไรจึงให้เขาสนใจ จะต้องไปหาใครบ้างก็ทบทวนไปมาจนแน่ใจ จึงเริ่มจากเพื่อนสนิทก่อน เวลานั้นเงินติดตัวหมดแล้วจึงขอยืมเพื่อน ๒๐๐ บาทมาซื้อน้ำยา ช่วงระยะเวลาผ่านไป ๗ วันก็มีกำไรมา ๒,๐๐๐ บาท ตื่นเต้นเป็นที่สุด นำเงินไปคืนเพื่อนเพื่อนถามว่าเธอทำมาไม่มาหาฉันเหมือนก่อนนี้หายไปไหน จึงตอบว่าเวลาว่างไม่มีแล้ว ไม่มีเวลาคุยไม่มีเวลาเที่ยวเตร่เวลานอนพักก็ไม่มีที่วิีก็ไม่ได้ เพราะต้องหาเงินมาผ่อนส่งค่าบ้าน เวลาเย็นๆ และเสาร์-อาทิตย์จึงทำงานหนักมาก แต่ทุกเช้าก็ยังท่องคาถาหลวงพ่อกษัตริย์สิงดำเหมือนเดิม พอรวมเงินได้มา ๕๐ บาทก็นำไปซื้ออาหารถวายพระ และเนื่องจากพระที่เลือกใส่อยู่ต่างจังหวัดหมด จึงได้คิดว่าจะต้องส่งทางไปรษณีย์ดีที่สุด เงิน ๕๐ บาทเพิ่มเป็น ๑๐๐ บาทต่อสัปดาห์ วัดที่ส่งไปเป็นวัดปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น เช่น หลวงพ่อจำเนียร วัดถ้ำเสือ จ.กระบี่ วัดบิณฑลวันาราม บ้านค่าย จ.ระยอง (หลวงพ่อกัสสปะมณี) หลวงพ่อวิชัย วัดถ้ำผาจม จ.เชียงราย และหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี บางครั้งก็รวบรวมถวายผ้าป่า เมื่อรู้ว่ามีพระอริยะเจ้าท่านได้มาพำนักในกรุงเทพฯ หรือฝากเพื่อนนำไปถวายเป็นสิ่งขทาน

ส่วนการทำงานนั้นเมื่อมีเวลาว่างช่วงเย็นหรือเสาร์-อาทิตย์ ข้าพเจ้าจะต้องไปหาลูกค้าที่เป็นเพื่อนๆ ญาติพี่น้อง เพื่อสาธิตการใช้ยาในวันหยุด การทำงานนั้นหนักหนืดเหนื่อยมากต้องพูดทั้งวัน ไม่ค่อยมีเวลานอนพัก ว่างจากไปหาลูกค้าก็ต้องทำงานบ้าน เวลาทำงานบ้านก็จะเปิดเทปธรรมะฟังไปด้วยมิฉะนั้นจะหาเวลาว่างไม่ได้เลย ส่วนลูกค้านั้นเมื่อใช้น้ำยาแล้วก็ดีใจมากเพราะเป็นของคุณภาพดี ใช้แล้วใช้ติดต่อกันโดยตลอดกลายเป็นขาประจำ ข้าพเจ้าจึงได้ลูกค้าเก่าๆ มากและลูกค้าใหม่ที่ได้จากการแนะนำต่อๆ กันไป ข้าพเจ้าก็เริ่มมีเงินมาผ่อนบ้าน ๕,๐๐๐ บาททุกเดือน อีกทั้งเงินทำบุญก็สามารถทำได้ครั้งละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท เมื่อส่งไปรษณีย์ไปครั้งใหม่จะเพิ่มเป็น ๒๐๐ บาท ข้าพเจ้าได้รับนิตยสารโลกทิพย์เป็นประจำ ได้เปิดดูคอลัมน์ที่บอกชาวทำบุญ จึงเริ่มส่งเงินไปสร้างวิหารทานตามจังหวัดต่างๆ แห่งละ ๑๐๐ บาท ได้ส่งไปเดือนละ ๒-๓ วัด ในแต่ละเดือนนั้น จะเน้นเรื่องการสร้างโบสถ์กุฏิกรรมฐานและซื้อที่ดินถวายวัด เพราะข้าพเจ้ายังมีทุกข์ที่เป็นหนี้ผ่อนส่งบ้านอยู่ จึงคิดว่าอันสงฆ์ผลบุญนี้คงจะเกิดแก่เราในอนาคต เมื่อมีโอกาสไปวัดต่างจังหวัดเห็นว่ามีกรบอบบุญเรื่องซื้อที่ดินถวายวัดจะรีบทำทันทีไม่ให้ตกหล่นเลย ไม่มีการรังเกียจหรือปฏิเสธบุญแต่อย่างใด ต่อมาอันสงฆ์เหล่านี้ได้ส่งผลมาให้ข้าพเจ้ากลายเป็นผู้มีเงินทองทรัพย์สิน มีบ้านช่องหลายหลังและที่ดินหลายแปลงอย่างมหัศจรรย์

ในการทำงานนั้นข้าพเจ้ามีนิสัยอย่างหนึ่ง คือต้องทำงานให้ไ้ระดับดาวหรือดีเด่นเพราะถือว่าเรามีฝีมือมีสมองเราเหมือนเขาทุกอย่างจะให้ต่างกันไม่ได้ คนเราแพ้ชนะตรงความขยันเท่านั้น ในระยะเวลานั้นเพื่อนฝูงจะชวนเที่ยวเตร่ข้าพเจ้าไม่ยอมไป หาเงินอย่างเดียวและตั้งเป้าหมายว่าจะพึ่งตนเองเท่านั้น ไม่ยอมมองมือคนอื่นทำให้ใครมาสมเพชเวทนา เป็นกฎธรรมดาอย่างหนึ่งที่จะต้องเจอมาผลบุญ ในระยะนั้นมีเพื่อนที่ทำงาน เจ้านายบางคนมองดูด้วยความดูถูกเหยียดหยามว่า ต่ำต้อยยากจนต้องทำงานพิเศษหาเงิน พวกนี้หาทางกลั่นแกล้งต่างๆ นานา บางอย่างไม่จริงก็ใส่ความให้เสียหาย พูดว่าร้ายต่างๆ แต่ก็อดทนไม่เคยตอบปากต่อคำ เพราะที่ทำงานคนส่วนใหญ่เสียบุญเก่าคือพ่อแม่ร่ำรวย มีรถขับมาทำงาน มีเงินใช้ฟุ่มเฟือยจากค่าดอกเบี่ยบ้าง จากกิจการใหญ่โตบ้าง คนขึ้นรถเมล์จึงมีปมต้อย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องทุกข์ใจของคนที่ไม่มียศ ต้องตะเกียกตะกายหาหนทางมาขับทั้งๆ ที่รายได้ก็ไม่มีแต่ต้องทำไปเป็นเรื่องของเกียรติยศ

ช่วงที่ข้าพเจ้าทำงานหนักมากทั้งราชการ ทั้งงานพิเศษ ทั้งงานบ้าน แต่ก็สามารถอยู่ได้อย่างมีความสุขไม่เคยทะเลาะกับใคร ไม่ด่าว่าใคร เพราะจิตใจเป็นสุข โดยมีธรรมะเป็นที่เลี้ยงสิ่งหล่อเลี้ยงข้าพเจ้า อีกประการหนึ่งคือยิ่งนับวันผ่านไปทานบารมีที่สั่งสมไว้ทุกๆ สัปดาห์ทุกเดือน ก็ส่งผลออกงามขึ้นทีละน้อย ข้าพเจ้ามีความสุขขึ้น

มาก จึงไม่เคยใส่ใจต่อการนิทนาบว่าร้ายของใคร แม้ในระแวกที่วิกฤตนั้น ข้าพเจ้ายังคงเย็บปากสนิท สวดมนต์แผ่เมตตา นั่งสมาธิตามโอกาส แต่ส่วนใหญ่จะกำหนดจิตในอิริยาบถต่างๆ ซึ่งได้รับการสอนจากหลวงพ่อบุญ วัดป่าสาละวัน หนึ่งในจำนวนธรรมะพระอรหิยะเจ้าที่เปรียบเสมือนกำแพงกันข้าพเจ้าให้พ้นจากการถูกทำลายต่างๆ นานา ก็คือธรรมะของหลวงพ่อบุญ ท่านเขียนจดหมายมาสอนให้แผ่เมตตาหนักๆ สวดมนต์อธิษฐานกรรมและสอนให้ขยันมากๆ ฟังแต่ตนเองท่าน

ในปีนั้นอธิษฐานจิตว่าขอให้ไปญี่ปุ่น ปรากฏว่าสมาชิกข้าพเจ้าได้ทำงานขายเครื่องสำอางได้สูงเกินเป้าหมายที่ข้าพเจ้าวางไว้ โดยข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลยเพราะต่างคนต่างติดต่อเข้าบริษัทเอง ไม่ต้องผ่านมาที่ข้าพเจ้าตามที่ข้าพเจ้าสอนงานไว้ ดังนั้นแม้งานราชการจะหนักหนาสาหัสเพียงใด แต่อีกด้านหนึ่งลูกทีมสมาชิกข้าพเจ้ากลับทำงานทะลุเป้าหมาย ข้าพเจ้าสังหรณ์ใจว่าเราทำงานหนักขนาดนี้จนงานเกือบหมดแล้ว แต่วันรุ่งขึ้นกลับมีงานสมลงมาบนโต๊ะแบบไม่รู้จบอีก เขาเอาเราให้ตายแน่ก็เป็นความจริง แล้วคำสั่งก็มาถึงข้าพเจ้าว่าไม่ขึ้นเงินเดือนให้ ยังความตกตะลึงแก่เพื่อนฝูงญาติพี่น้องเป็นอย่างยิ่งโดยมีเหตุผลว่าผลงานต่ำกว่าเกณฑ์ นี่คือรางวัลที่เขาเจตนาจะให้ข้าพเจ้า โดยแท้จริง ข้าพเจ้ารู้สึกขมขื่นเป็นที่สุรุ่ยว่าวันนี้จะต้องมาถึง

โลกธรรมแปดครั้งนี้หนักมาก เพื่อนฝูงได้ยู่ให้ข้าพเจ้าต่อสู้ขอความเป็นธรรมโดยให้ตั้งกรรมการสอบสวนข้าพเจ้าทุกข้อใจมากเพราะทุกคนก็อยากให้ต่อสู้ทางโลกทั้งสิ้น แต่ข้าพเจ้าเองนั้นไม่ปรารถนาจะเรียกร้องสิ่งใด เพราะรู้ดีว่าหากต่อสู้ไปแล้วเรื่องราวจะหาข้อยุติไม่ได้ ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจะต้องถูกกระทบกระเทือน ระหว่างนั้นก็มิมีเทพธรรมะเป็นที่พึ่ง

รุ่งขึ้นช่างนำอัศจรรย์ได้รับจดหมายจากหลวงพ่อบุญ วัดอัมพวัน ท่านสอนให้อดทน อดกลั้น สวดมนต์ แผ่เมตตา ไม่โกรธใคร ฟังตนเองดีที่สุด เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านจดหมายแล้วน้ำตาแทบร่วง ท่านช่างรู้ใจเราเหลือเกินอย่างน้อยเราก็มีครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหิยะเจ้า รู้เห็นการกระทำของเราว่าดี-ชั่วประการใด เรายังมีที่พึ่ง กำลังใจและสติก็คืนมาทันที เอาจดหมายให้ใครๆ ดูบอกกว่าฉันเชื่อพระอรหิยะเจ้าท่านสอนมาอย่างนี้ถือเป็นมงคล ฉันไม่เชื่อใครฉันไม่ต่อสู้แต่จะให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ต่อไป

ด้านหนึ่งที่กำลังถูกทำลายชื่อเสียงกลับแก้กลับในเรื่องราวต่างๆ นั้น ข้าพเจ้ากลับอยู่ในความสงบ ยึดคำของครูบาอาจารย์เป็นแนวปฏิบัติ แม้ว่าเพื่อนฝูงญาติพี่น้องจะต้องการให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นต่อสู้บ้าง แต่ข้าพเจ้ากลับเฉยไม่ต่อปากต่อคำแต่อย่างใด ช่วงนั้นข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่าด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้ากำลังทำงานหนักอยู่นี้ ต้องอยู่ทำราชการถึง ๒-๓ ทুমเป็นเวลากว่า ๓ เดือนนี้ โดยยกเงินค่าล่วงเวลาทั้งหมดให้ราชการ ไม่เอาแม้แต่บาทเดียวเพราะถือว่ามีรายได้พิเศษแล้ว แต่ขอให้ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศคือประเทศญี่ปุ่นด้วย เมื่ออธิษฐานจบก็บันทึกไว้ว่า เชื่อมมั่นในผลบุญของตนแล้วเว้นที่ว่างไว้ เผื่อกลับมาบันทึกว่าค่าอธิษฐานสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

ปรากฏว่างานพิเศษที่เคยทำอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงย้ายมาเป็นแผนกบริหารของบริษัทเครื่องสำอางยี่ห้อหนึ่ง มีหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษาในงานขายของพนักงานซึ่งสังกัดในทีมงานข้าพเจ้าประมาณ ๓๐๐ คน การบริหารงานนั้นไม่ได้ยุ่งยากแต่ประการใด เพราะทางบริษัทให้งบประมาณสำหรับข้าพเจ้าที่จะจัดสถานที่ฝึกบรรยายแก่สมาชิกทั้งหลายในวันเสาร์-อาทิตย์ ตามโรงแรมใหญ่ๆ การพบปะพูดคุยแก้ไขข้อข้องใจอบรมให้ความรู้ด้านการขายกับสมาชิกต่างๆ ทั่วประเทศ จึงเป็นเรื่องที่ต้องรู้จักใช้ศิลปะการพูดให้คนจำนวนมากๆ เข้าใจ และในเวลาเดียวกันนั้นสมาชิกที่อยู่ต่างจังหวัดที่ได้รับคำบรรยายพร้อมภาพประกอบและอัดเทปการสอนงานจากข้าพเจ้า ทำให้งานขายในต่างจังหวัดรุดหน้าไปมาก แม้สมาชิกของข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นกัน ก็สามารถทำงานขายที่จังหวัดตนเองได้มีประสิทธิภาพสูง ได้รับรางวัลสร้อยคอทองคำไปหลายคน เมื่อข้าพเจ้าคิดค้นวิธีการสอนงานได้แล้ว นั่งอยู่ที่ใดข้าพเจ้าไม่เคยอยู่นิ่งคิดเรื่องงานตลอด

ระหว่างที่งานราชการหนักมากด้วยว่าถูกสั่งให้ไปทำงาน ๒ สายงาน งานจึงประดังเข้ามาจนแทบไม่ไหวแต่ที่ไม่ปริปาก ใจก็สู้และเห็นความผิดปกติกของการสั่งให้ทำงานแบบสาหัสนี้ รู้ว่าถูกมารผจญแล้ว สภาพจิตธรรมะนั้นจึงมีที่ยึดเหนี่ยวและมั่นใจในคุณธรรมที่ตนเองกระทำมา ใครจะดำ่ว่ากลับแก้กลับเราก็เฉยเสียวันหนึ่งเขาจะรู้เอง

จากนั้นประมาณอีก ๑ สัปดาห์ ข้าพเจ้าก็ฝันได้ไปเที่ยวญี่ปุ่น ในความฝันนั้นผู้บริหารของบริษัทถามว่าทำไมเธอไม่ออกไปเที่ยวข้างนอก มานั่งอยู่ในห้องโถงของโรงแรมทำไม ข้าพเจ้าตอบว่าเนื่องจากมาญี่ปุ่นแบบกะทันหันจึงเอาเสื้อผ้ามาแค่ ๓ ชุดกำลังรอให้เขาส่งมาให้ ขณะนี้รอกระเป๋าเสื้อผ้าจากเมืองไทย ผู้บริหารบริษัทถามว่าเธอรูตัวแล้วว่าจะมาญี่ปุ่นเหตุใดจึงรีบร้อนขนาดเก็บเสื้อผ้ามาไม่ทัน ข้าพเจ้าก็เฉยแล้วตกใจตื่น อีก ๒-๓ วันได้รับโทรศัพท์ให้ไปงานเลี้ยงฉลองรางวัลผู้ที่จะไปญี่ปุ่น โดยจะมีการประกาศรายชื่อผู้ได้ไปด้วย ข้าพเจ้าก็ไปงานเลี้ยงที่โรงแรมเซ็นทรัลที่จัดขึ้นในวันเสาร์ การประกาศรางวัลเข้มข้นมากเพราะทางบริษัทได้จำกัดจำนวนคนไปต่างประเทศให้ลดลงกว่าทุกครั้ง จึงเหลือเพียง ๑๕ คนเท่านั้น ข้าพเจ้ามานั่งฟังการประกาศด้วยใจระทึกผ่านไป ๑๐ คนก็ยังไม่ มีชื่อข้าพเจ้า เพราะตัวเก็งที่ยังไม่ได้ประกาศคืออีกหลายคน ข้าพเจ้าใจไม่ได้

เมื่อประกาศมาถึงคนที่ ๑๕ ก็ยังไม่ใช่ข้าพเจ้า ใจข้าพเจ้าหล่นวูบลง พร้อมคิดว่าหลวงพ่อบุญ(พระ) ทำไมลูกขอไว้ไม่ให้ลูก ลูกอยากไปเที่ยวญี่ปุ่น เพราะขณะนี้ทุกข้อใจไม่อยากอยู่เมืองไทย ลูกทำงานหนักมากทั้ง ๒ ด้าน การไปญี่ปุ่นนั้น เพียงที่ชนะศึกษาไม่อยากอวดว่าโก้หรูแต่ประการใด โฆษกไม่ยอมประกาศชื่อคนที่ ๑๕ ทำให้คนที่รอฟังผลกระวนกระวายใจ สักครู่หนึ่งก็พูดว่าคนที่ ๑๕ เป็นคนที่ผู้บริหารบริษัทแทบจะไม่เคยเห็นตัว พวกเราก็ไม่เคยเห็น

เขาโผล่มาที่บริษัทในช่วงเย็น วันหยุดก็ไม่เคยเห็น ไม่มีดีอะไรจึงสามารถทำให้ทีมงานชนะเป้าหมายในครั้งนี้ได้ รางวัลไปต่างประเทศบ่อยๆ แล้วก็ประกาศชื่อข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้าย พร้อมกับมีหลายคนหน้าซีดและแทบเป็นลม เพราะไม่มีใครคาดหมายว่าครั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้ไปต่างประเทศ เพราะในขณะที่งานประจำที่ทำอยู่กองท่วมเต็มตัว ข้าพเจ้าย่างมากนอนตึกตลอด แต่เหตุใดครั้งนี้จึงได้รับรางวัลไปต่างประเทศอีกแล้ว น้ำตา ๒-๓ หยดของข้าพเจ้าก็ร่วงออกมาที่สุดแล้วข้าพเจ้าก็สมปรารถนา จึงสอบถามทางบริษัทว่าทีมงานข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทางฝ่ายบัญชีเล่าว่าสมาชิกที่สังกัดในทีมงานที่ข้าพเจ้าอบรมอยู่นั้นต่างก็ส่งยอดจำหน่ายที่สูงๆ เข้าบริษัทด้วยตนเองจำนวนมากมาก่อน การแข่งขันจะสิ้นสุดลง จึงทำให้ยอดแข่งขันข้าพเจ้าพุ่งขึ้นสูงมากจนแข่งหน้าคนไปจำนวนหลายสิบคน ข้าพเจ้าจึงลาพักร้อนไปญี่ปุ่น ๗ วัน เมื่อกลับจากญี่ปุ่นแล้วก็กลับมาเติมข้อความที่บันทึกค้างไว้ว่าจากคำอธิษฐานจิตนั้นสมปรารถนาแล้ว บัดนี้กลับมาจากญี่ปุ่นแล้วจึงบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๐ ความมั่นคงในคำสั่งของครูบาอาจารย์มีผลให้ข้าพเจ้ามั่นใจเป็นที่สุด ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ในความสงบมาตลอดและแน่นอนที่สุด ไม่มีใครเห็นเทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องเห็น การอธิษฐานของข้าพเจ้าจะกระทำในกรณีสำคัญ เท่านั้น

ส่วนที่เล่ามานั้นเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งที่ ข้าพเจ้าต้องผ่านความลำบาก การถูกกระทบกระทั่งมาตลอด แม้บัดนี้จะพ้นพวงหนามแล้วก็ระลึกย้อนดูว่า หากไม่มีพระครูบาอาจารย์เป็นที่ยึดเหนี่ยวแล้ว สภาพจิตของข้าพเจ้าจะเป็นฉันทใด วันนั้นวันที่ข้าพเจ้าสมปรารถนาในทุกสิ่งที่ตนต้องการ ได้ส่งสมภารมีคุณความดีมาตลอดและมาเสวยบุญในวันนี้ มีคนจำนวนมากรู้สึกประหลาดใจ อัศจรรย์ใจในการต่อสู้ของข้าพเจ้า อัศจรรย์ในการเกิดกุศลและอานิสงส์จากผลบุญที่ข้าพเจ้าได้รับ และขอให้ข้าพเจ้าแนะนำแก่เขา ความจริงแล้วธรรมะนั้นเราทุกคนก็ได้รับฟังกันบ่อยๆ แต่เราได้นำไปประพฤติปฏิบัติหรือไม่ เราจริงใจแค่ไหน พระท่านเทศน์สอนเราก็ไปฟัง ฟังแล้วหล่นอยู่ตรงประตูวัด ไม่ได้เอากลับบ้านด้วย เราจะดีไปได้อย่างไร หรือส่วนมากทำดีในระยะแรกๆ ต่อมาก็ดลหายอนยานไปเรื่อยๆ ก็คืนสู่สภาพเดิม คือทำแบบเล่นๆ ไม่จริงจัง ดังนั้นผลกุศลก็คือได้นิดหน่อยไม่เป็นสาระอะไร เราก็ได้ตามกรรมที่เราทำไว้นั่นเอง

จากเหตุที่ข้าพเจ้าต้องการพิสูจน์ทำงานแล้วรวย ก็ยิ่งงอกงามใหญ่โต ใน พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าได้หล่นลงสู่วงการซื้อขายที่ดินโดยไม่รู้ตัว ไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจ ก็ให้จำเป็นต้องรู้ต้องเข้าใจ เพราะเหตุว่ามีเพื่อนได้ไปซื้อที่ดินที่ต่างจังหวัดและถูกโกง ทำให้ข้าพเจ้าต้องเข้าไปช่วยเหลือ จนกระทั่งจากการที่ไม่เข้าใจกลายเป็นเข้าใจข้อมูลต่างๆ จึงได้ถูกขมิบขบที่ละน้อยๆ และทำให้ต้องมาซื้อที่ดินขายที่ดินอย่างเหลือเชื่อ และได้กลับกลายเป็นเจ้าของที่ดินจำนวนหลายแปลงในระยะเวลาเพียง ๒ ปีเท่านั้นจนเพื่อนฝูงตกใจมาก ข้าพเจ้าจึงพิจารณาทบทวนว่าเป็นเพราะเหตุใด แล้วก็เกิดความปิติว่า เราเข้าใจแล้ว เราเห็นแล้ว ทำกรรมใดไว้ก็จะมาเสวยกรรมนั้น ก็เพราะเหตุว่าปี ๒๕๒๒ ข้าพเจ้ายังผ่อนค้ำบ้านและผ่อนที่ดินอยู่ จนทุกขใจมากพยายามสร้างกุศลด้วยการซื้อที่ดินถวายวัดและสร้างวิหารทาน (โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ กุฏิกรรมฐาน ขุดสระ ซ้อมแท่งค้ำน้ำให้วัด) ข้าพเจ้ายืนยันทำกุศลผ่านไปตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ จวบจนปี ๒๕๓๒ เริ่มเสวยบุญนั้นกินเวลา ๑๒ ปี ทำบุญจนจำชื่อวัดไม่ได้ เพราะเป็นร้อยแห่งโดยเริ่มตั้งแต่ ๑๐ บาท มาบัดนี้เมื่อจะสร้างวิหารทานที่ใด ก็สามารถช่วยเหลือทางวัดได้ครั้งละ ๑๐๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ บาท ก็ระลึกย้อนไปว่าวันนั้นในอดีต ข้าพเจ้าได้เตรียมเงินใส่ซองๆ ละ ๒๐ บาท เพื่อถวายพระอริยะเจ้าตามวัดต่างๆ พร้อมทั้งรำพึงว่าเรานี้วาสนาน้อยนัก จะทำบุญกับพระดีๆ ก็มีเงินแค่นี้ เมื่อใดเรามีบุญวาสนาเราจักถวายปัจจัยให้มาก เพราะพระอริยะเจ้าพระที่ปฏิบัติดี เป็นโคตรเพชรเม็ดใหญ่ไม่มีใฝ่ฝ้าใรร้อยตาหนี เป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่งสมควรที่เราจะบำรุงท่าน ช่วยเหลือการงานของท่าน พระสงฆ์ไม่มีรายได้จึงเป็นหน้าที่ของเราต้องหาเงินมาช่วยท่าน ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานว่าท่ามาหากินที่ใด ได้เงินทองมาจะต้องแบ่งเงินนั้นไปบำรุงวัดวาอารามในเขตนั้นๆ และอีกส่วนแบ่งไปให้กับวัดที่ดีๆ ทั่วประเทศไทย โดยทำการคัดเลือกวัดเองโดยท่านไม่มีส่วนรู้เห็น ท่านรู้เมื่อข้าพเจ้ามาถวายปัจจัยแล้วเพื่อให้สมกับที่ท่านเมตตาห้วงโยมาตลอด พยายามปฏิบัติตามคำสอนของท่าน มีการพัฒนาจิตใจสูงขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไปพร้อมกับความเจริญทางด้านการศึกษา การงานเจริญรุ่งเรืองเรื่องมีความเป็นอยู่สุขสบายไม่ทุกข์ยาก เป็นคนดีในสังคม

ที่มา :

รวมประสบการณ์จากการท่องเที่ยวและอนุภาพคาถาเงินล้านวัดท่าซุง จากหลายท่าน (กระทู้) ในเว็บบอร์ดพลังจิตอนุภาพคาถาเงินล้าน

เรื่องนี้ได้รับถ่ายทอดมาฟังเพื่อเป็นกำลังใจในการปฏิบัติ สาเหตุมาจากการอ่านเจอวิชาดักน้ำของหลวงพ่อสุน ที่น้ำเต็มโอ่งอยู่ตลอดเวลาแม้ไม่ต้องไปตักน้ำก็เต็ม จึงคิดหยอกๆ ถามอาจารย์ว่ามีคาถาดักเงินใหม่ครับ อาจารย์จึงเมตตาเล่าว่ามีสิ.....

รายแรก "ชายของโดยจดรายการสินค้าและราคา - เงินทอง (เงินต้น) หลังจากนั้นภาวนาคาถาเงินล้านจนเป็นสมาธิแล้วอธิษฐาน แล้วภาวนาไปชายไป ว่างๆ ก็ภาวนาจนเป็นสมาธิ สลับไปเรื่อยๆ จนปิดร้าน เชื้อหรือไม่ว่าเงินที่ได้รับมากกว่าเงินที่จดไว้ในรายการและเงินทอง โดยมีเงินเกินมามากกว่า 1000 บาท ถือว่าเป็นจำนวนไม่น้อยนะครับ"

รายที่ 2 "สั่งซื้อสินค้า 1 โหล ได้มากเกินถึงครึ่งโหล บางทีของ 12 ชิ้น ขายแล้วน่าจะได้กำไร 200-300 แต่ปรากฏว่าขายได้กำไรถึง 500-600 บาท ที่เห็นกันจะๆ ที่สุดคือไปเบิกเงินธนาคารมา 10,000 บาท ยอดเงินในบัญชีก็

แจ้งว่าถอน 10,000 บาทแต่ไม่ต้องนับ นำมาใส่กล่องหรือห่อไว้ หลังจากนั้นสวดมนต์ไหว้พระสวดคาถาเงินล้านจนเกิดสมาธิ ถอนจากสมาธิแล้วอธิษฐาน หลังจากนั้นก็ภาวนาคาถาจนหลับไปตื่นเช้าสวดมนต์ไหว้พระและว่าคาถาอีกจนเป็นสมาธิแล้วอธิษฐานซ้ำ จากนั้นมาเปิดห่อเงินปรากฏว่านับได้ 12,000 บาท เกินมาถึง 2,000 บาท"

กระทู้ : เรื่องแบบนี้ผมยืนยันว่ายังเกิดแบบนี้เช่นกันครับ เรื่องมีอยู่ว่าผมสวดพระคาถาเงินล้านนี้เรื่อยๆ เวลาที่มีเงินก็จะใส่ไว้ในกระเป๋าสตางค์ตลอด แต่ไม่เคยนับเลยว่าใส่เงินไปเท่าไร ได้มากก็ใส่ไปเรื่อยๆ ชื่อของก็หยิบออกมาจ่ายไปเรื่อยๆ แต่ทุกอย่างรับมาเท่าไร จ่ายไปเท่าไรอยู่ในหัวผมหมด เพียงแต่ไม่เคยไปนับ Bank เท่านั้นเอง จนมีอยู่วันหนึ่งผมลองบวกลบดูว่าในกระเป๋าคงต้องมีเงินอยู่เท่าไร สมมติเรื่องเงินนะผมนับได้ว่าปัจจุบันต้องมี 2,500 บาทแน่นอน 100% แต่พอหยิบออกมานับ นับไปนับมา มันมี 3,000 บาทได้ไงก็ไม่รู้ในแค่ 5 วัน (ดอกเบี้ยให้มากกว่าธนาคารอีก)

กระทู้ : แต่สำหรับอาร์ตเชื่อค่ะ ว่าเงินเพิ่มจริงๆนะ ก็ตั้งกะท่องคาถามาเจอเงินตกบ่อยมากๆ แต่ก็เก็บมาแล้วเอาไปทำบุญนะค่ะ อาร์ตไปธนาคารแล้วเงินที่จะฝากที่อาร์ตนับจากบ้านมัน \$1,200 ดอลลาร์ อาร์ตนับถี่ถ้วนแล้วนับหลายหนก็ได้เท่าเดิมนะ พอไปธนาคารเจ้าหน้าที่ก็นับเงิน แค่ว่าถามอาร์ตว่าจะเอาเงินอีกสองร้อยเหรียญดอลลาร์เก็บกับตัวหรือว่าจะให้ใส่ธนาคารไปเลย อาร์ตก็งงๆ ก็จะเลยบอกว่า เอ้อคุณช่วยใส่เงินในบัญชีเลยแล้วกัน อาร์ตงงเพราะว่าคุณเขียนผิดนะไม่ใช่พันสองร้อยดอลลาร์ แต่เป็นพันสี่ร้อยดอลลาร์ ต่างหากอาร์ตงงคิดว่าเงินมาจากไหนอีกตั้งสองร้อยกว่าเหรียญ แต่ก็นึกถึงหลวงพ่อบอกว่าเราเองก็ว่าคาถาเงินล้านนี่นา เลยเชื่อเรื่องเงินงอกแล้วอันนี้ประสบการณ์เลยนำมาเล่าสู่กันฟังค่ะ

กระทู้ : ผมทำธุรกิจร้านเกมสัปดาห์หนึ่งครับ เข้ามาประจำเป็นสมาชิกของเว็บไซต์พลังจิตเกือบปีแล้ว ผมท่องคาถาเงินล้านทุกวันเป็นเวลา 5 เดือนแล้ว ตั้งร้านครั้งแรก 2 เดือนแรกได้วันละ 3-4 ร้อยบาท พอท่องคาถาเงินล้านรายได้เพิ่มจากเดิมเป็นวันละ 500-600 บาท เฉพาะวันธรรมดา วันเสาร์ อาทิตย์ไม่เกิน 900 บาทสูงสุด แต่ผมท่องครั้งเดียวครับ เลยเข้ามาดูใหม่ เขาให้ท่อง 3 จบวันอาทิตย์ 19 ก.พ. 49 เข้าตื่นขึ้นมาท่อง 3 จบ พอปิดร้านมานั่งนับตั้งค์ กิ่งกันทั้งตัวทั้งเมีย วันนี้จะได้แค่ 5-6 ร้อยเอง เพราะเน็ตเสีย ไม่มีคนเท่าไรปรกติคนแน่นทั้งวัน เสาร์อาทิตย์ได้แค่สูงสุด 900 บาท วันนี้ได้ 1,026 บาท นั่งเอ๋อมองหน้ากันงมงายมากๆ มันมาจากไหน หรือว่าเราท่องคาถา 3 จบเพราะปรกติท่องจบเดียว ถ้ามะเมียวว่าเอาตั้งค์จากข้างบนมาทอนลูกค้าเปล่า ก็บอกไม่ได้เอามาสงสัยเป็นเพราะคาถาครับ เพราะผมชอบลองของว่าเป็นจริงไหม มันเป็นจริงครับ ... ใครอยากรวยท่องเลย

กระทู้ : ผมเองก็ท่องครับเห็นผล ดีมากครับผมท่องอยู่ได้ 7 วัน การงานมากมายจนต้องนอนตีสองทุกวัน แกรมการงานที่เข้ามาทำให้เวลาในการศึกษาธรรมของผมหมดไปเพราะเหนื่อยและเพลียทุกวัน ผมจึงคิดว่าเอาแค่พอมีพอใช้ก็พอ วันไหนอยากได้ลูกค้าก็ท่องวันไหน จะฟังเทศน์ อ่านหนังสือ ก็สวดมนต์บทอื่นแทนก็ได้ผลดีครับ จิตใจสบายไม่ทุกข์ร้อน วิธีการท่องของผมมีดังนี้ครับ

1. ศิล 5 พยายามรักษาให้บริสุทธิ์เลยครับ ยุงไม่ตบ มดไม่ซ่า ไม่โกหก การค้าที่ทำก็คิดราคากำไรน้อยๆ อย่ายไปเอาเปรียบเค้าช่วยได้ก็ช่วยกันไป ศิลยังบริสุทธิ์ยิ่งเห็นผลครับ
2. เวลาสวดห้ามโลก ห้ามคิดว่าวันนี้จะต้องได้เท่านั้นเท่านี้ให้สวดเพื่อบูชา หรือสวดให้ใจสงบ
3. เวลาสวดให้นึกถึงพระพุทธเจ้าเข้าไว้ครับ
4. เงินที่ได้มาต้องบริจาคทำทานด้วยครับ ทำไปเถอะครับมีแต่จะดีขึ้นเรื่อยๆ ครับ (เช่นออกเงินช่วยค่า server ตัวใหม่ ของเว็บไซต์พลังจิต)
5. จำนวนครั้งในการสวด ผมสวดทั้งวันครับก่อนนอนและตอนนอน ตื่นมาก็สวดต่อ ถ้าสวดแบบออกเสียงก็จะสวดจนคอแห้งไปเลยครับ

กระทู้ : ผมทำงานเป็นช่างซ่อมคอมพิวเตอร์ครับ ร้านผมเป็นบ้านมีรั้วบ้านและรั้วปิดตลอดเวลา มีหมาเห่าเก่งมาก 5 ตัว ต้องปิดรั้วเพราะหมาจะออกไปกวนคนนอกบ้านคนที่เป็นลูกค้าของผม คือเพื่อนและคนที่รู้จักผม ทั้งนั้นเพื่อนพวกนี้ก็ไม่อยากมาซ่อมคอมกับผมซักเท่าไร เพราะมาแล้วหมาก็จะกัดรองเท้าของเพื่อนเล่นเป็นประจำ เมื่อผมสวดพระคาถามีผลให้ลูกค้าหน้าใหม่มาเกาะรั้วบ้าน จะตะโกนเรียกก็ไม่รู้จักชื่อผม จะเปิดรั้วก็เกรงใจไม่รู้ว่ามีคนอยู่ไหม รออยู่ตรงนั้นจนผมเห็นเลยไปเปิดรับเข้ามาในบ้าน พอผมซ่อมเสร็จผมก็มักจะถามลูกค้าหน้าใหม่ว่า ทำไมถึงมาซ่อมคอมร้านผมครับ ลูกค้าก็จะตอบว่าไม่รู้เหมือนกันตอบแบบนี้หลายคน

กระทู้ : เคล็ดลับไม่มีครับ ตั้งแต่ท่องมาอะไรแปลกๆ ครับ เช่นจากไม่เคยถูกหวยก็ถูกดันถูบ่อยด้วยครับ และผมอุทิศกุศลไปยังเจ้ากรรมนายเวรทุกวัน การงานดีขึ้นไม่มีอุปสรรคขัดขวาง เคยกลัวผีมากแต่ตอนนี้คิดแต่ว่าเขามาคุ้มครองแล้วเพราะเราขอบแม่เมตตาวิญญานและผีเขาได้บุญเราตลอด ใครละครับจะไม่ปกป้องรักษาเรา เงินก็ได้ ผิดปรกติจากเดิมมันมากขึ้นนะครับไม่น่าเชื่อ แต่มันเป็นจริงนะครับ ก็เลยไม่หยุดท่อง นี่ถ้าถูกรางวัลที่ 1 ได้หลายล้าน จะเอาเงินไปบริจาควัดตามชนบทครับหวังไว้อย่างนั้นครับ...

กระทู้ : สวัสดิครับ ผมก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นศิษย์หลวงพ่อบานและหลวงพ่อกฤษณะครับ ผมก็เคยมีประสบการณ์อานาภาพพระคาถาพระปัจเจกพระพุทธเหมือนกันตอนนั้นผมช่วยแม่ชายของแล้วก็ท่องพระคาถานี้ไปตลอดเลยตอนเย็นนับเงินแล้วได้ประมาณ 1,000 บาทแต่ผมได้ซั๊กไปแล้ว 500 บาทก็ต้องเหลือเงิน 500บาทใช้ใหม่ครับ แต่แม่ผมนับได้ 1,000 บาทเหมือนเดิมโดยที่ทานไม่รู้ว่ามีซั๊กไปทำธุระแล้ว 500 บาท แล้วท่านคิดว่าเงินเพิ่มมาจากไหนครับ แต่ผมไม่เคยท่องคาถาเงินล้านแบบเต็มๆ เลย ไม่รู้แบบไหนดีกว่ากันครับ วอนท่านผู้รับบอกด้วยนะครับ

กระทู้ : คาคานี่บางทีก็เรียกคาคาเงินออกครับผมไม่มีงานทำแต่ท่องคาคานี้ก็ไม่เคยอดอยากนะครับ ดกยับ ตอนรถชนก็เจอคนมีน้ำใจช่วยตลอดมีแต่คนเมตตา ทั่วๆที่เราไปดูคลิกเป็นคนไม่ค่อยสุขภาพและบางครั้งก็ได้ในสิ่งทีมากกว่าที่อยากได้คือ ผมไม่ค่อยใส่บาตรแต่ชอบไปหยอดเงินทำบุญตามตู้บริจาคตามวัดนะครับ ตอนนี่กรวดน้ำทุกวันสวดมนต์เป็นประจำอาการเจ็บป่วยทางร่างกายและจิตใจดีขึ้นมากนะครับ

กระทู้ : ท่านบอกว่า เป็นคาคาเงินล้าน ก็เอาใจยึดมั่นไปเลยว่าจะตั้งหน้าตั้งตาสวดไป วันละ 9 จบสำคัญตรงที่ว่า ตั้งใจจริงหรือเปล่า สวดกันทุกวันหรือป่าว บางคนสวดได้แค่ 5 วัน 7 วัน สองเดือน สามเดือน แล้วไม่เกิดผลก็ละความตั้งใจเสียแล้ว คุณรู้ไหมนายห้างยาตราใบโพธิ์ท่านสวดเช้า 9 จบ เย็น 9 จบ เป็นเวลา 2 ปีเต็มๆ แล้วท่านยึดมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ โดยเฉพาะ หลวงปู่ปาน และหลวงปู่ถ้ำสิงห์ ท่านทำจนอารมณ์ท่านใส ปราศจากกิเลส เลยเกิดสมาธิ แล้วปัญญาก็ตามมา จึงเห็น ว่าอะไรคือควรเสีย อะไรไม่ควรเสีย อะไรควรได้ อะไรไม่ควรได้นั้น จึงเป็นที่มาที่ทำให้ธุรกิจของท่านงอกเงย จนกลายเป็นคนร่ำรวย ลองตั้งใจกันจริงๆนะครับ ลองทำดู ผมเองทำแล้วก็ประทับใจกับตัวเองบ่อยๆ แม้ว่าจะไม่ได้สวดถึง 9 จบแต่จิตตั้งมั่นแล้ว มันก็มีอานภาพเหมือนกันครับ

กระทู้ : รุ่งก็ท่องตอนเช้า 9 จบ พยายามใส่บาตรทุกวัน ท่องเหมือนเป็นหน้าที่บังคับตัวเองให้ตื่นเช้าใส่บาตรให้ทัน แต่ก็ได้จริงจังมากเริ่มท่องตั้งแต่ 8-9 ที่แล้วมั้งถ้าจำไม่ผิดคะ แต่ก็ไม่ได้สม่ำเสมอซะทีเดียวก็เลิกแต่ก็กลับมาทำใหม่อีก ศิลก็บางวันก็ได้ 3 ข้อ บางวันก็ได้ 5 ข้อบ้าง 2 ข้อบ้าง บางวันก็ได้ ศิล 8 เลยตามโอกาส ท่านก็ทำบ้าง มีบางครั้งทะเลาะกับแม่โกรธมากไม่มีอารมณ์ใส่บาตรเลย แต่ก็บังคับตัวเองไปใส่บาตร หนาบุดไปเลยคะเมื่อเช้าที่นอนเลยเวลาใครก็ไม่รู้มาเรียกเหมือนเสียงดังมาจากข้างในตัวเรียกชื่อรุ่ง ค่าเดียวตื่นทันทีเลย รีบไปใส่บาตรหากล้วยได้ 2 ผล ใส่แต่กล้วยไปเลย ขอให้แค่ได้ใส่บาตร คิคิ ตอนนี่ก็ไม่ได้ทำงานนะคะอยู่บ้านเฉยๆ แต่แม่ก็พอใจให้อยู่แบบนี้ไม่มีเงินเลยขอแม่ บางทีก็ไม่ขอหาแม่ไม่เจอ หยิบไปเอาเลยก็มี ผลที่ได้ ก็คือของกินคะ อาหารการกินเยอะไม่มีเงินแต่ของกินเยอะ อยู่ในบ้านก็เยอะ ที่บ้านขายกับข้าวกะเนื่ออย่างเกาหลีคะกินฟรีทุกวัน ไม่รู้ลิชีวิตเป็นแบบนี้

เพื่อเป็นธรรมทานในการสงเคราะห์ให้แก่พุทธบริษัททั้งหลาย ให้มีความคล่องตัวกันทางทางการเงิน ด้วยพระเมตตาคุณแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ และพระอริยเจ้าเมืองสูงผู้เป็นพระสุปฏิปันโนทั้งหลาย นับเนื่องมาแต่หลวงปู่ปานวัดบางนมโค มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญชรสิงห์ดำเป็นที่สุด จึงได้มีเมตตาสงเคราะห์หวังให้ลูกหลานได้พ้นจากทุกข์จากภัยพิบัติทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเข้าถึงความดี อันมี ทาน ศิล และภาวนาเป็นที่สุด ทางสมาชิกของเวบไซท์พลังจิต <http://www.palungjit.com> จึงได้รวบรวมผลแห่งการปฏิบัติของสมาชิกในเวบไซท์ที่ได้สวดคาคาเงินล้านแล้วประสบผลเป็นอย่างดี เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ และมีความปรารถนาดี หวังให้ผลแห่งอานิสงค์ของพุทธคาคาเงินล้านนี้ได้เผยแพร่สู่สาธุชนโดยทั่วไป เพื่อให้มีความเป็นอยู่ที่คล่องตัว และเป็นกำลังของพระพุทธศาสนาสืบต่อไป

ท่านใดที่มีความประสงค์ที่จะเผยแพร่เพื่อเป็นธรรมทาน ขอเชิญจัดทำได้โดยไม่ต้องขออนุญาต และขอให้ผลแห่งการเผยแพร่ธรรมนั้น สนองผลเป็นกุศลผลบุญแต่ท่านเป็นร้อยเท่าพันทวีด้วยเทอญ ส่วนอานิสงค์ใดอันจะพึงบังเกิดขึ้นนี้ เหล่าคณะผู้จัดทำและสมาชิกในนามของเวบไซท์พลังจิตทุกท่านขอน้อมถวายบูชา"

สำหรับซีดีที่แจกเป็นธรรมทานร่วมกับหนังสือเล่มนี้ เป็นซีดีเสียงสวดมนต์ "คาคาเงินล้าน 99 จบ" ที่สามารถเปิดฟังในเครื่องเล่นซีดีได้ทุกชนิดครับ หากเห็นว่าเป็นประโยชน์ก็โปรดได้เผยแพร่ต่อไป ยิ่งบุคคลที่ท่านรักและปรารถนาดีครับ

ด้วยความปรารถนาดีจาก

พุทธศาสนา ล้ำยุค
อภิปัญญา, นิพพาน, พุทธศาสนา
วิทยาศาสตร์ทางจิต, เรื่องลึกลับ

11 เวบพุทธศาสนา ยอดนิยมอันดับที่ 1 ของประเทศ และ เป็นเว็บพุทธศาสนาแรก มีสมาชิกเกิน 1 แสน

[Palungjit.com](http://www.palungjit.com) > พลังจิต > วิทยาศาสตร์ทางจิต - ลึกลับ
ภัยพิบัติและการเตรียมการ

เวบไซท์พลังจิต <http://www.palungjit.com>

และห้องภัยพิบัติและการเตรียมการ

<http://www.palungjit.com/board/forumdisplay.php?f=178>